

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaromíra Klepše, soudkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudce JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu
sídlem Körnerova 219/2, Zábrdovice, 602 00 Brno
zastoupeného JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., advokátkou
sídlem Vodičkova 704/36, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: Ministerstvo průmyslu a obchodu
sídlem Na Františku 1039/32
110 15 Praha 1

za účasti: 1) Elektrárna Dukovany II, a.s.
sídlem Duhová 1444/2, Praha 4
zastoupená Mgr. Martinem Kramářem, LL.M., advokátem
se sídlem Křižovnické nám. 193/2, Praha 1

2) Calla - Sdružení pro záchranu prostředí, z. s.
sídlem Fráni Šrámka 1168/35, 370 01 České Budějovice

3) OIŽP - Občanská iniciativa pro ochranu životního prostředí, z. s.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

se sídlem Kubátová 1240/6, 370 04 České Budějovice

o žalobě na ochranu proti rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 27. 2. 2025, č. j. MPO 23256/2025

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Předmět věci

- Ministerstvo průmyslu a obchodu (dále jen „*ministerstvo*“), jako stavební úřad příslušný podle § 16 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v aplikovatelném znění do 31. 12. 2023 (dále jen „*stavební zákon*“), vydalo dne 30. 10. 2023 na základě žádosti žadatele společnosti Elektrárna Dukovany II, a. s. prvostupňové - územní rozhodnutí - č.j. MPO 76833/23/423 – SÚ, MIPOX0465LNB pro stavbu nazvanou „*Napojení NJZ EDU na dopravní infrastrukturu*“ (dále jen „*stavba*“), jehož předmětem je (I) umístění stavby, tj. nových částí stávajících komunikací za účelem úpravy stávajícího komunikačního řešení vyvolaného výstavbou záměru Nového jaderného zdroje v lokalitě Dukovany (dále jen „*NJZ EDU*“), a rovněž (II) povolení ke kácení dřevin rostoucích mimo les pro účely stavby. Parametry a podmínky umístění stavby, přípravy, realizace a provozu záměru a další podmínky jsou blíže specifikovány ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí. Stejně tak parametry povolení ke kácení dřevin a povinnost náhradní výsadby jsou specifikovány ve výroku II. prvostupňového rozhodnutí.
- Toto řízení je navazujícím řízením ve smyslu § 3 písm. g) bodu 1. zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, v aplikovatelném znění do 31. 12. 2023 (dále jen „*zákon o EIA*“).
- Proti prvostupňovému rozhodnutí podaly rozklad 4 účastníci řízení - pobočný spolek Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu, spolek Calla – Sdružení pro záchranu prostředí, z.s., spolek Jihočeské matky, z.s., spolek Umweltschutzorganisation GLOBAL 2000.
- Ministr průmyslu a obchodu žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 27. 2. 2025, č. j. MPO 23256/2025, PID MIPOX04G29M5 rozklady zamítl.

II. Žaloba

- Žalobce nejprve poukázal na svou aktivní legitimaci k podání žaloby. Ta, ve stručnosti shrnuto, vyplývá podle žalobce z § 65 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „*s. ř. s.*“), dle citované judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu a dle článku 9 odst. 2 Aarhuské úmluvy (příp. odst. 3 a 4 tohoto článku) a čl. 11 směrnice EIA pak žalobce může namítat porušení svých procesních i hmotných práv. Poukázal také na řadu správních řízení, dle nichž vyplývá, že žalobce má blízký vztah ke Kraji Vysočina. Souhrnně pak s odkazem na rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 12. 5. 2011 (věc

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

C-115/09) tvrdí, že byl dotčen na svých hmotných právech porušením předpisů chránících životní prostředí do té míry, že toto porušení způsobuje nezákonnost rozhodnutí žalovaného.

6. Žalobce své námitky vůči napadenému rozhodnutí rozdělil do 5 žalobních bodů.
7. V rámci prvního žalobního bodu namítl, že by do územního rozhodnutí měl být uložen požadavek ke stavebnímu řízení na vypracování plánu monitoringu složek životního prostředí během zásahů v území. Jiné požadavky k obsahu dokumentace ke stavebnímu povolení jsou přitom uloženy. Žalobce uvedl, že veřejnost by tak měla ke stavebnímu povolení záměru jasný a ucelený dokument, co se bude při jeho realizaci dít.
8. Shrnl, že tento požadavek zamítl jako prvostupňový orgán, tak žalovaný. Podle jeho názoru je jejich argumentace mimoběžná. Žádal totiž o uložení originální podmínky vytvoření plánu sledování složek životního prostředí během realizace záměru. Nenašel přitom žádnou podmínku, která by žadatele zavazovala vytvořit plán na sledování stavu jednotlivých složek životního prostředí během výstavby záměru od zahájení terénních prací až do získání kolaudačního souhlasu.
9. Předložení takového plánu není součástí dokumentace ke stavebnímu povolení. Rovněž z požadavků č. 32, 33, 34 a 37 závazného stanoviska EIA ze dne 30. 8. 2019 vyplývá sice povinnost ekologického dozoru, to však jen částečně v určitých oblastech, nikoliv však uceleně. Jen okrajově se pak rovněž jeho návrhu blíží požadavky č. 15, 44 – 47 závazného stanoviska EIA ze dne 30. 8. 2019.
10. Žalobce shrnl, že jeho plán je reálný a uskutečnitelný, týká se ochrany životního prostředí. Jiné požadavky ke stavebnímu řízení a dokonce k obsahu dokumentace k povolení stavby uloženy byly. To je podle žalobce diskriminační přístup. Poukázal na to, že dle jeho stanov se zabývá ochranou životního prostředí a jeho složek. Je proto toho názoru, že postupem žalovaného došlo k porušení hmotných práv žalobce na prosazování účinnějšího sledování stavu životního prostředí během realizace záměru a také procesních práv žalobce ve smyslu ust. § 3 správního řádu ve vztahu k § 68 odst. 3 správního řádu, tj. práva na řádné, přesvědčivé a doložitelné vypořádání svého návrhu na uložení 1 nové podmínky. Poukázal přitom na judikaturu správních soudů, z nichž vyplývá povinnost správních orgánů vypořádat se s námitkami účastníků řízení. V této souvislosti především poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 3 As 304/2019 – 79, kdy ve správním řízení navrhoval jiný způsob sledování intenzit hluku během zkušebního provozu, které bylo odmítnuto jako nadbytečné.
11. V rámci druhého žalobního bodu žalobce uvedl, že ve správním řízení navrhl přezkoumání správnosti a zákonnosti závazného stanoviska Krajské hygienické stanice v Jihlavě ze dne 10. 8. 2020, č. j. KHSV/16933/2020/JI/HOK/Sme ve vztahu k přeložce vodovodu a uložení 2 nových požadavků buďto do závazného stanoviska KHS nebo do územního rozhodnutí. Jejich obsah se týká podkladů ke stavebnímu řízení. Ve stručnosti shrnuto, jedná se o podmínku předložení a) aktuální a podrobné hlukové studie i s návrhy na protihluková opatření, b) podrobné projektové dokumentace, ve které bude uveden harmonogram stavebních prací s podrobným uvedením zabezpečení organizace výstavby s ohledem na dopravní trasy, objízdné trasy, uzavírky oplocení apod., včetně zabezpečení možnosti příjezdu nebo průjezdu vozidel jednotek požární ochrany.

12. Stanovisko ministerstva zdravotnictví uložilo 1 požadavek směřující ke kolaudačnímu řízení po výstavbě přeložky vodovodního řádu a ostatní návrhy shledal za nadbytečné. Žalobce proto požádal o nový přezkum závazného stanoviska KHS i ministerstva zdravotnictví. S vypořádáním těchto návrhů ministrem v žalovaném rozhodnutí se žalobce neztotožnil.
13. Podle žalobce žalovaný porušil základní požadavky na svou činnost, a to dodržovat zákony, neboť
žadatel v územním rozhodnutí uložil nesplnitelnou podmínku, čímž porušil ust. § 2 odst. 1 správního řádu, § 2 odst. 4 a ust. § 3 správního řádu. Tento I uložený požadavek KHS se sice činnosti žalobce přímo nedotýká, nicméně bude podle žalobce je otázkou, jak bude žadatel ke stavebnímu řízení dokládat splnění této podmínky v přiloženém závazném stanovisku ve smyslu ust. § 15 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb.
14. Žalobce namítl, že podle ministerstva lze ukládat již v územním řízení podmínky až k vydání kolaudačního souhlasu, ovšem žalobcovým návrhům na uložení 2 podmínek o podkladech ke stavebnímu řízení vyhověno není. V tom žalobce spatřuje nerovnost.
15. Podstatné je však to, že žalovaný odmítá řešit návrhy žalobce, které se týkají intenzity hluku. Žalobce má za to, že tyto zájmy je oprávněn hájit, přičemž odkázal na recentní judikaturu správních soudů, podle nichž mohl námitky k hlukové situaci během výstavby a provozu dálnic úspěšně předkládat.
16. Podle žalobce ministerstvo a žalovaný návrh na uložení požadavku pod č. 2 zamítají jen se zástupnými důvody, pokud alibistickým způsobem tvrdí, že zákon neukládá žadatelům vypracovávat hlukovou studii. Na druhou stranu žádný zákon uložit požadavek na její vypracování nezakazuje, přičemž bude pro účastníky řízení i pro žadatele jednoznačné, v jakém rozsahu má dokumentaci ke stavebnímu povolení předložit a zda během realizace záměru či jeho provozování dochází k nadlimitním intenzitám hluku s vlivem na veřejné zdraví, resp. pokud ano, tak zda existují patřičná opatření. Obdobně podle žalobce ministerstvo a žalovaný návrh na uložení požadavku pod č. 3 zamítají opět jen se zástupnými důvody, takže spíše rozhoduje to, kdo ho předkládá - vypracování harmonogramu prací s ohledem na možný nadlimitní hluk by mělo být i v zájmu žadatele, aby spolu s účastníky věděl, zda vlivy intenzit hluku budou přípustné. Žalobce za podstatnou vadu územního řízení také považuje absenci rozumných a věrohodných důvodů k zamítnutí jeho požadavku na zajištění nového přezkumu závazného stanoviska KHS a stanovisek MZd i s vyjádřením žalobce ze dne 4. 12. 2024.
17. Podle žalobce postupoval žalovaný či ministerstvo průmyslu a obchodu při přezkoumávání závazného stanoviska KHS podobně nesprávným a nezákonným způsobem jako v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2024. č. i. 9 As 110/2022 -101, kdy byla závazná stanoviska shledána nepřezkoumatelná. Podle žalobce postupem žalovaného došlo k porušení jeho hmotných práv na prosazování účinnějšího zmírňujícího opatření vlivu záměru na stav hluku a ovzduší uložení dvou návrhů na předložení podkladů ke stavebnímu řízení a také procesních práv žalobce ve smyslu ust. § 3 správního řádu ve vztahu k § 68 odst. 3 správního řádu, tj. práva na řádné (přesvědčivé a doložitelné) vypořádání obou těchto návrhů. Žalovanému navíc nic nebránilo, aby zajistil nový přezkum závazného stanoviska KHS a stanovisek MZd i s vyjádřením žalobce ze dne 4.12.2024.
18. V rámci třetího žalobního bodu žalobce uvedl výtky proti kácení mimolesních dřevin s uložení náhradní výsadby. Shrnu, že ve správním řízení žádal o přezkoumání závazného stanoviska ObÚ Dukovany ze dne 12.6.2023, č. j. OUDUK-220/2023/02-ZP a jeho případné

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

zrušení či změnu. Žalovaný vyžádal stanovisko Krajského úřadu v Jihlavě ze dne 19. 8. 2024, č. j. KUJI /75584/2024 OŽPZ/1451/2024, kterým bylo potvrzeno závazné stanovisko ObÚ Dukovany ze dne 12. 6. 2023, č. j. OUDUK-220/2023/02-ŽP o povolení kácení mimolesních dřevin s uložením náhradní výsadby.

19. Z postupu Krajského úřadu v Jihlavě podle žalobce není zřejmé, proč nelze změnit dva uložené požadavky o způsobu kácení dřevin, tj. a) až po získání pravomocného stavebního povolení a b) jen v době vegetačního klidu či i ve vegetační době, ale za účasti ekologického dozoru, a proč nelze c) uložit zajištění nové výsadby dřevin a péči o ně, pokud by během původní péče o nově vysazené dřeviny došlo k úhynu dřeviny, neboť žadatel má za výsadbu těchto dřevin a za jejich péči zodpovědnost. Z postupu Krajského úřadu v Jihlavě dále není podle žalobce zřejmé, které všechny podklady měl ObÚ pro své rozhodování, jak konkrétně byl vyhodnocen estetický a funkční význam kácených dřevin dle ust. § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, jaké konkrétní důvody vedly k uložení nepřiměřeně vysoké náhradní výsadby a na základě jaké ekologické újmy ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny.
20. Podle žalobce vypořádání návrhů na změnu uložených požadavků či jejich doplnění a připomínek k obsahu závazného stanoviska nelze považovat za souladné se správním řádem a ani s ust. § 8 a s ust. § 9 ZOPK, neboť chybějí konkrétní a přesvědčivé důvody pro zamítnutí uložit změnu 2 požadavků a 1 nový požadavek a také odůvodnění závazného stanoviska, které na str. 36-37 rozhodnutí MPO ze dne 30.10.2023 chybí (tzn. podklady pro jeho vydání a důvody, proč byla uložena vysoká náhradní výsadba, jak byla zjišťována ekologická újma apod.). KÚ v Jihlavě navíc ve svém stanovisku neuvádí název žalobce a ani konkrétní důvody jeho námitek a návrhu na provedení přezkumného řízení, natož obsah jeho konkrétních návrhů a připomínek, kterými se Krajský úřad v Jihlavě nezabývá či jen povrchně. Přitom všechny tři návrhy na uložení patřičných opatření se týkají zájmů ochrany přírody, je možné je žadateli uložit, nepůsobí mu žádnou významnou újmu.
21. Se závěry žalovaného se poté žalobce neztotožnil, neboť nezajistil nový přezkum závazného stanoviska ObÚ Dukovany se stanoviskem KÚ v Jihlavě a s jeho vyjádřením, jen zopakoval argumenty KÚ v Jihlavě s mírným rozšířením, proč nelze změnit 2 podmínky a uložit 1 novou podmínku, ačkoliv se týkají zájmů ZOPK a v Jeho prospěch a činnosti žalobce. Znamenaly by i jasný výklad povinnosti žadatele, tzn. kácet jen po pravomocném stavebním povolení, nikoliv např. s nepravomocným či již po územním rozhodnutí, kácet jen v mimovegetačním období, přičemž podmínka 2.32 výroku 1. se na výrok nevztahuje a zajistit reálnou kompenzaci další náhradní výsadbou po odumřelých či silně poškozených dřevinách i s péčí. Obdobně žalovanému vytkl, že pouze zopakoval argumenty KÚ v Jihlavě o bezvadném vydání závazného stanoviska ObÚ Dukovany podle zákona, aniž z úřední povinnosti a s ohledem na rozsudek NSS ze dne 25. 1. 2024. č. j. 9 As 126/2022 - 45 jeho odůvodnění řádně zohlednil do odůvodnění výroku rozhodnutí ministerstva, které podle žalobkyně nelze považovat za zákonné.
22. Podle žalobce (s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 24.1.2024. č. i. 57 A 87/2023 -125) z rozhodnutí žalovaného není zřejmé, proč není reálné a uskutečnitelné uložit, aby ke kácení došlo skutečně až po vydání pravomocného stavebního povolení pro celý záměr (navržená změna č. 1 závazného stanoviska), což se může stát i za několik let. Současné sousloví ve výroku II. rozhodnutí žalovaného se totiž vztahuje i k takovým SO záměru, které pravomocné stavební nepovolení nepotřebují, takže reálně by šlo některé dřeviny kácet hned po vydání územního rozhodnutí s tvrzením, že tyto SO se budou přednostně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

realizovat. Přitom k výstavbě SO, které potřebují pravomocné stavební povolení, může dojít třeba za 3 či 8 let a během té doby mohly dřeviny růst a plnit možné společenské a přírodní funkce. Žalobce tuto svou argumentaci uvádí i na str. 10 svého rozkladu, aniž se k ní žalovaný přezkoumatelně vyjadřuje, čímž porušil právo žalobce na řádné vypořádání svých připomínek ve smyslu ust. § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu.

23. Dále žalobce namítl, že navrhoval změnit požadavek č. 2 závazného stanoviska tak, že kácení bude provedeno jen v období vegetačního klidu, pokud ve vegetačním období, tak jen za odsouhlasení ObU a ekologického dozoru, bude zajištěno, že na dřevinách nehnízdí ptáci. Podle žalobce z požadavku č. 2 vyplývá, že kácet dřeviny lze kdykoliv, neboť o této době rozhodne sám žadatel, příp. najatý ekologický dozor, takže ukládat takový požadavek nemá reálně žádný smysl. Žalobce proto navrhnul 2 varianty, tzn. kácet striktně jen v mimovegetační době, což je prakticky 6 měsíců v roce, příp. v jinou dobu, ale za splnění dalších podmínek, tzn. vliv na harmonogram realizace záměru je nízký, pokud se záměr připravuje mnoho let. Podobné omezení podle žalobce např. obsahuje rozhodnutí ÚMČ Bmo-Židenice ze dne 20.2.2025, č. j. BZID 05962/25/OMDŽ/Hor či rozhodnutí KÚ v Českých Budějovicích ze dne 28. 11. 2024, č. j. KUJCK 127103/2024/OZZL/Hk. Žalobce připomněl, že mimolesní dřeviny jsou v době globální změny klimatu centrem značného zájmu veřejnosti, žádá se tak přísnější ochrana přírody a také jednoznačný výklad ukládaného požadavku č. 2, aby jeho splnění bylo kontrolovatelné. Pokud ale napadená část požadavku č. 2 umožňuje kácet dřeviny kdykoliv během roku, tak je zbytečná a měla být odstraněna. Současně je také zbytečné kontrolovat její plnění (vždy bude splněna) najatým ekologickým dozorem s odkazem na podmínku č. 232 výroku. Navíc podle zjištění žalobce podmínka 232. výroku, která je převzatá ze stanoviska EIA jako požadavek 32., je pro předmětný spor irrelevantní, neboť ani její plnění neznamená, že se dřeviny budou kácet jen v mimovegetačním období. Podle této podmínky si žadatel pouze najme ekologický dozor, který bude dohlížet na plnění uložených podmínek „k ochraně přírody“, bude sledovat výskyt rostlin a živočichů, bude evidovat a archivovat všechna opatření k ochraně přírody prostřednictvím zpráv.
24. Podle žalobce postupem žalovaného došlo k porušení hmotných práv žalobce na prosazování jednoznačného výkladu požadavku o době kácení dřevin a co nejpozději, tzn. jen během jasně určeného období 6 měsíců roku (mimovegetační období), čímž by dotčená část přírody (dřeviny) mohla plnit své další funkce pro živočichy a pnp. i pro veřejnost, a také procesních práv žalobce ve smyslu ust. § 3 správního řádu ve vztahu k § 68 odst. 3 správního řádu, tj. práva na řádné (přesvědčivé a doložitelné) vypořádání navržené změny požadavku č. 2 ve prospěch zájmů životního prostředí.
25. Dále žalobce namítl, že navrhl uložit požadavek, aby při poškození nové vysazené dřeviny či po jejím úhynu bylo nutné obratem vysadit novou dřevinu a pečovat o ni. Podle žalobce bez této podmínky není zajištěno splnění účelu náhradní výsadby, tj. naplnění kompenzace způsobené ekologické újmy, žadateli tuto povinnost nic neukládá – ani závazné stanovisko, ani územní rozhodnutí. Je sice uložena povinnost pečovat 5 let o nově vysazené dřeviny (požadavek 3), ovšem bez popisu situace, kdy dojde k úhynu nebo poškození dřeviny. Žalobce opět poukázal na to, že obdobnými otázkami se zabývalo např. rozhodnutí ÚMČ Bmo-Židenice ze dne 20. 2. 2025, rozhodnutí ÚMČ Bmo-jih ze dne 22. 11. 2021, rozhodnutí ÚMČ Prahy 4 ze dne 5. 4. 2019, rozhodnutí ÚMČ Prahy 6 ze dne 11.12. 2019 nebo rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 1. 2024, č. j. 57 A 87/2023-125.

26. Žalobce rovněž nesouhlasí s vypořádáním svých rozkladových námitek k nedostatkům odůvodnění výroku II. prvoinstančního rozhodnutí. To je podle žalobce stručné, chybí v něm přehled podkladů, z nichž ministerstvo pro uložení výroku II. vycházelo, a konkrétní důkazy o tom, že postupovalo v souladu s ustanovením § 8 a § 9 zákona o ochraně přírody a krajiny. Podle žalobce měl žalovaný proto změnit odůvodnění výroku II., pokud tak neučinil, nezabýval se přezkoumatelně bodem 8 rozkladu žalobce. Směřoval sice tento bod proti obsahu závazného stanoviska ObÚ Dukovany, neboť očekával, že ministerstvo výrok odůvodní převzetím důležité většiny odůvodnění závazného stanoviska ObÚ Dukovany. Ministerstvo však převzalo jen část odůvodnění, navíc jej zobecnilo, proto odůvodnění výroku II. nemůže podle žalobce obstát. Odůvodnění výroku II. rozhodnutí MPO na str. 37 lze svým obecným obsahem a stručným rozsahem použít téměř pro jakýkoliv výrok rozhodnutí o umístění jakéhokoliv stavebního záměru spolu s kácením mimolesních dřevin (až na drobné výjimky). K potřebě řádného a přezkoumatelného odůvodnění rozhodnutí o povolení kácení dřevin pak odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2024, č. j. 9 As 126/2022 – 45.
27. Žalovaný tak svým postupem způsobil významnou vadu svého rozhodnutí, která dle judikatury NSS znamená zrušení rozhodnutí žalovaného. Z odůvodnění výroku E rozhodnutí MPO a ani z rozhodnutí žalovaného nelze prokázat, že zásah do dřevin byl zákonem přípustný a také byl dle zákona správně kompenzován, ačkoliv žalobce jako spolek na ochranu životního prostředí, včetně přírody, má právo vědět, že tomu tak skutečně je. Pokud je hlavním zájmem žalobce ochrana životního prostředí, tak je nutné, aby správní orgány, včetně stavebních úřadů, řádně odůvodňovaly své postupy, z nichž bude zřejmé, že jsou v souladu se zákonem, který se týká veřejného zájmu ochrany ŽP. V tomto případě bylo nutné prokázat, že k povolení kácení byly nashromážděny všechny podklady a bylo rozhodnuto podle zákona o ochraně přírody a krajiny a stejně tak se postupovalo při definování ekologické újmy a uložení přiměřené náhradní výsadby jako kompenzací za tuto újmu. Tyto zákonné požadavky ovšem odůvodnění výroku II. rozhodnutí MPO jako „přeneseného“ orgánu ochrany přírody v plné míře nesplňuje. Žalovaný tuto vadu ve svém rozhodnutí neodstranil z úřední povinnosti a ani na základě průběhu rozkladového řízení k bodu 8. doplněného rozkladu žalobce.
28. V rámci čtvrtého žalobního bodu žalobce uplatnil námitky vůči přezkumu závazného stanoviska EIA ze dne 30. 8. 2019, č. j. MZP/2019/710/7762 a k ověřujícímu závaznému stanovisku EIA ze dne 1. 9. 2021, č. j. MZP/2021/710/2941, ve znění opravného usnesení ze dne 16. 9. 2021, č. j. MZP/2021/710/4700.
29. Shrnuje, že žádal o přezkoumání závazného stanoviska EIA a ověřujícího stanoviska EIA. Ty potvrdil ministr dne 9. 10. 2024, pod č. j. MZO/2024/290/1522 s opravným usnesením ze dne 22. 10. 2024, č. j. MZP/2024/29Q/1579. Žalobce následně ve vyjádření ze dne 4. 12. 2024 žádal o nové přezkoumání stanoviska EIA ze dne 30. 8. 2019, změnu (příp. zúžení podmínek) územního rozhodnutí, o přezkum, zda je logických 47 požadavků závazného stanoviska EIA, které se mají týkat jen fáze přípravy a pouze 16 umístěvaných stavebních objektů, to by mělo převzít jen požadavek 30, který se týká územního rozhodnutí. Tento požadavek závazného stanoviska EIA by měl být podle žalobce změněn tak, aby bylo zřejmé, kdy konkrétně mají být vypracovány zásady organizace výstavby záměru, aby se s nimi mohla veřejnost seznámit a vyjádřit se k nim ještě v navazujícím řízení. Ministr v žalovaném rozhodnutí nezajistil nový přezkum závazného stanoviska, nezměnil požadavek 30 a

neprovedl hodnocení 47 uložených požadavků dle závazného stanoviska EIA tak, aby se týkal jen 16 umísťovaných SO a jen fáze přípravy včetně přesunu požadavku 30 z fáze provozu do fáze přípravy, nezměnil výrok I. prvostupňového rozhodnutí tak, že bude obsahovat jen relevantní požadavky závazného stanoviska EIA.

30. Podle žalobce mezi podmínkami územního rozhodnutí pro 16 SO záměru by měly být jen ty požadavky závazného stanoviska EIA (resp. jen ty požadavky jiných závazných stanovisek), které se týkají 16 umísťovaných SO a jen fáze přípravy záměru (ve stavebním povolení pak budou relevantní požadavky pro fázi výstavby a provozu). Podle žalobce pokud správní orgány neukládají relevantní požadavky podkladových závazných stanovisek mezi podmínky svých rozhodnutí, tak se tím upírá právo žalobců z řad dotčené veřejnosti na zákonnost, přesvědčivost a legitimní očekávání rozhodování státní moci. Jen stěžít mohou žalobci z řad dotčené veřejnosti hájit zájmy ochrany ŽP v diskusi o účelnosti, kvalitě a úplnosti ukládaných kompenzačních či zmírňujících opatření, pokud nemají žádnou právní jistotu, že samy správní orgány přesvědčivým způsobem neodůvodní, proč určitý požadavek závazného stanoviska ukládají, takže se týká dotčených SO v patřičné časové a právní rozhodovací fázi, a proč některý požadavek neukládají. Žalobce následně shrnul 8 rozsudků správních soudů, které se zabývaly ukládáním požadavků závazného stanoviska EIA či jiných závazných stanovisek do navazujícího rozhodnutí. Žalobce z nich dovozuje, že pokud se požadavky netýkaly příslušných SO a příslušné rozhodovací fáze, jsou žaloby spolků zamítány, při uložení všech požadavků závazného stanoviska toto sice odpadá, je však zamítnuta jejich změna s tím, že se nedotýká příslušných SO a příslušné fáze rozhodovacího řízení.
31. Postup ministerstva a žalovaného, kdy se uloží všechny požadavky závazného stanoviska EIA či jiného závazného stanoviska, ačkoliv se záměru věcně a ani časově netýkají, považuje žalobce za hybridní koncepci, která se vymyká dosavadním právním názorům. Zvláště, pokud by takto uložené požadavky nedaly měnit. Postupem ministerstva a žalovaného podle žalobce došlo k porušení principu legitimního očekávání, neboť oba správní orgány měly postupovat podle ustálené judikatury, podle níž se do rozhodnutí ukládají jen věcně a časově relevantní požadavky závazných stanovisek, přičemž ty požadavky, které se neuloží, musí být odůvodněny, proč se tak stalo. Principu proporcionality, pokud mezi podmínkami územního rozhodnutí jsou uloženy také irelevantní požadavky závazného stanoviska EIA, tak současně nelze zamítnout návrhy na jejich změny s tvrzením, že se týkají irelevantních požadavků.
32. Žalobce v rámci pátého žalobního bodu namítl procesní vadu zkrácení doby pro vyjádření k novým podkladům v rozkladovém spise – v rozporu s § 2 odst. 5 zákona č. 416/2009 Sb., a ustanovením § 36 správního řádu.
33. Shrnutí, že ministerstvo vyvěsilo na úřední desce sdělení ze dne 31.10.2024, č. j. MPO 98824/24/01100, že rozkladový spis byl doplněn o nové podklady, takže se k nim lze vyjádřit do 30 dnů od jeho doručení. Žalobce má za to, že lhůta pro vyjádření mu končila 30 dnů od doručení tohoto sdělení prostřednictvím úřední desky, tj. 16. 12. 2024, nikoliv 4. 12. 2024 (30 dnů od jeho doručení do DS žalobci). Ministerstvo ve sdělení ze dne 6. 11. 2024 je toho názoru, že u žalobce se počítá lhůta od doručení usnesení do datové schránky. Takové doručení se však podle žalobce jako spolku vylučuje dle § 2 odst. 5 resp. odst. 6 liniového zákona. Podal proto proti sdělení ze dne 31. 10. 2024 rozklad, který zamítl žalovaný rozhodnutím dne 26. 2. 2025, č. j. MPO 23274/29025 a v něma na tomto názoru setrval. Žalobce je toho názoru, že v řízeních dle liniového zákona, což je i předmětné územní řízení,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

je třeba všechny písemnosti doručovat prostřednictvím veřejné vyhlášky, které pak jako jediné mají i právní účinky, nikoliv přímo do DS spolků. Ministerstvo tak v rozporu citovaným ustanovením zákona tvrdí, že právní účinek na počítání lhůty pro vyjádření k novým podkladům v rozkladovém spise mělo doručení jeho sdělení ze dne 31.10.2024 prostřednictvím DS žalobce. Obdobně např. ministerstvo dopravy písemnosti do datové schránky nezasílá. Kromě porušení § 2 odst. 5 liniového zákona došlo k porušení ust. § 36 odst. 1 až odst. 3 správního řádu, neboť doba pro zaslání vyjádření byla o 12 dní kratší. Souběžné doručení veřejné vyhlášky MPO ze dne 31.10. 2024 do DS žalobce nemohlo mít tedy žádné právní účinky. Poukázal na to, že ani doručením sdělení do jeho DS nedošlo k žádnému urychlení řízení, i kdyby by mu bylo doručeno 4. 12., i tak bylo třeba vyčkat na doručení sdělení na úřední desce a uplynutí lhůty 30 dní, která skončila 16. 12. 2024.

III. Vyjádření žalovaného

34. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nijak nespороval aktivní procesní legitimaci žalobce.
35. K prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že oba správní orgány se požadavkem žalobce (návrh na uložení podmínky č. 1.2.2.) dostatečně zabývali (viz str. 45 územního rozhodnutí a str. 8 a násl. napadeného rozhodnutí). Důvody pro nezahrnutí žalobcem požadovaného monitoringu jsou uvedeny v odůvodnění obou správních rozhodnutí, jak sám žalobce rekapituluje ve své žalobě. Podstatné je, že požadavek plánu sledování složek životního prostředí během realizace neplyne z obecně závazných právních předpisů, ani z podkladových aktů dotčených orgánů, a není na něj právní nárok. Přišel-li proto s uvedeným požadavkem žalobce a považoval-li jej za nezbytný, bylo jeho povinností odůvodnit a doložit objektivní potřebu zakotvení této regulace záměru, která by byla nad rámec obsahu podkladových aktů a zákonných veřejnoprávních povinností žadatele. Je toho názoru, že aby tento návrh žalobce mohl být akceptován, měl v řízení zejména uvést, která konkrétní zvýšená rizika pro vymezené veřejné zájmy v jednotlivých fázích realizace záměru mohou vzniknout apod., a proč je tedy jeho prezentované řešení potřeba. Nezbytnost vyložit konkrétní důvody navrženého řešení je dána tím spíše, že se jedná o plošný a průřezový monitoring stavu životního prostředí. Žalobce konkrétně uvádí, že závazné požadavky č. 32, č. 33, č. 34 a č. 37 závazného stanoviska EIA ze dne 30.8.2019 jsou nedostatečné a selektivní. Žalobce však bez bližšího odůvodnění nadále trvá na svém návrhu obecného plánu monitoringu, ačkoli ani v žalobě konkrétně neuvedl, které složky životního prostředí nad rámec obsahu obou správních rozhodnutí budou chráněny nedostatečně, v jakých konkrétních aspektech realizace záměru hrozí zvýšená rizika apod. Takový postup žalobce nemůže zpochybnit zákonnost obou správních rozhodnutí či podkladových aktů. Žalobce nemohl spoluutvářet věcné řešení jen proto, že je ekologickým spolkem, ale primárně na základě konkrétních věcných a podložených environmentálních argumentů. Každé vedlejší ustanovení, zejména pak příkaz jakožto vedlejší ustanovení správního rozhodnutí, nelze do rozhodnutí vkládat zcela libovolně, ale musí mít vždy jednoznačné věcné opodstatnění. Je tomu tak proto, že jde pojmově o právní povinnost ex actu, uloženou oprávněnému z rozhodnutí (žadatel). Tuto potřebu správní orgány v obou stupních ani dotčené orgány neshledaly nejen z moci úřední, ale ani na základě obecného požadavku žalobce. Obecnosti zdůvodnění tohoto požadavku pak odpovídá i rozsah a podrobnost jeho vypořádání správními orgány.
36. Žalovaný shrnul, že jednotlivé environmentální veřejné zájmy jsou dle jeho mínění dostatečně chráněny příslušnými podkladovými akty dotčených orgánů (včetně závazného stanoviska EIA), ale i právními požadavky jednotlivých složkových právních předpisů, která

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

na žadatele dopadají bez dalšího a které žadatel musí při přípravě a realizaci záměru respektovat. Podstatné je, že předmětem rozhodování bylo umístění souboru staveb sjezdů a změn staveb silnic 11/152 a 111/15249, jejímž účelem je napojení areálu NJZ EDU na dopravní infrastrukturu. Byť je účelem záměru napojení na NJZ EDU, předmětný záměr sám o sobě není svou povahou ani rozsahem nijak atypický či potenciálně zvláště rizikový pro ochranu životního prostředí.

37. K druhému žalobnímu bodu uvedl, že ministerstvo zdravotnictví ve svém revizním stanovisku č.j. MZDR 12819/2024-6/OVZ ze dne 3.6.2024 na tvrzení žalobce v řízení dostatečně reagovalo. Ministerstvo zdravotnictví na str. 4 svého revizního stanoviska vysvětlilo, že žalobcem navrhované 2 nové podmínky spadají s ohledem na typovou povahu řízení až do fáze stavebního řízení. Ostatně již (prvostupňově) závazné stanovisko KHS shodně a výslovně deklarovalo, že ochrana před hlukem bude v konkrétní podobě řešena právě v této fázi rozhodovacího postupu. V rámci územního řízení tak není možné ani účelné vyřešit veškeré aspekty veřejného zdraví vyřešit s konečnou platností. Žádné aspekty ochrany před hlukem dle zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, odpovídající fázi územního řízení, tak nebyly v tomto řízení opomenuty.
38. Pakliže žalobce namítl, že svým vyjádřením reagoval na obsah revizního závazného stanoviska ministerstva zdravotnictví, a že byl proto ministr povinen věc opětovně předložit ministerstvu zdravotnictví, podle žalovaného žalobce však jen setrval na svém dosavadním stanovisku a nevzněl však žádné nové argumenty či nová tvrzení, pro které by bylo nutné revizní postup opakovat a znovu obeslat Ministerstvo zdravotnictví. Ministr proto nebyl povinen zajistit nový integrovaný odvolací přezkum dle § 149 odst. 7 správního řádu ve vztahu k závaznému stanovisku KHS.
39. K neodstranění podmínky 7.1 územního rozhodnutí žalovaný uvedl, že splnění této podmínky bude mít své opodstatnění ve fázi povolování užívání záměru. Kolaudaci záměru z povahy věci u tohoto typu záměru předchází vždy jak územní, tak i stavební řízení. Na věcnou podstatu a důvodnost podmínky 7.1. tak nemá žádný vliv, v jakém z těchto předcházejících rozhodnutí stavebního úřadu byla daná podmínka KHS konzumována. Je-li tato otázka postaveno najisto již v územním řízení, nic nebrání dotčenému orgánu a potažmo i stavebnímu úřadu jejímu uložení již ve fázi umístění stavebního záměru. Tak tomu je i v daném případě, podmínka 7.1. se totiž ukládá zajistit kontrolní rozbor vody z provedené přeložky vodovodního řádu, potřeba přeložky této sítě technické infrastruktury je však zřejmá již ve fázi umístění záměru. Polemika žalobce s důvodnosti zakotvení podmínky č. 7.1. územního rozhodnutí tak nemá žádné procesní ani hmotněprávní opodstatnění. Na takovou podmínku lze ve fázi územního řízení nahlížet nanejvýš dle zásady nadbytečné neškodí (*superfluum non nocet*).
40. K třetímu žalobnímu bodu (ochrana, povolení ke kácení dřevin) uvedl, že problematika ochrany dřevin rostoucích mimo les byla dostatečně řešena závazným stanoviskem obecního úřadu Dukovany č.j. OUDUK-220/2023/02-ŽP ze dne 12.6.2023 a následně pak revizním závazným stanoviskem Krajského úřadu kraje Vysočina č. j. KUJI /75584/2024 ze dne 19.8.2024 dle § 149 odst. 7 správního řádu. Nad rámec vypořádání v napadeném rozhodnutí ministra (str. 27 a násl. Odůvodnění) uvedl, že formulační zpřesnění navržené žalobcem na podstatě podmínky č. 1 a jejímu smyslu a účelu nic nemění. Možnost provést kácení dřevin pouze v případě realizace záměru znamená totéž, co kácení až po získání pravomocného stavebního povolení. Bez stavebního povolení (resp. povolení záměru dle zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon) totiž nelze realizovat záměr, což je výslovně zdůrazněno jak v územním

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

rozhodnutí (viz str. 59 územního rozhodnutí), tak ministrem v napadeném rozhodnutí (viz str. 29 napadeného rozhodnutí). V době před vydáním takového povolení tak nelze postavit najisto, zda bude žadatel oprávněn k uskutečnění záměru, již původní textace tak imanentně předpokládá, že takový záměr bude před jeho realizací úředně povolen. Akcent žalobce na formální vydání stavebního povolení tedy nemá žádné věcné opodstatnění. Podle žalovaného již stávající znění dané podmínky je z hlediska zachování existence dřevin adekvátní, neboť neumožňuje provést kácení bezprostředně po právní moci územního rozhodnutí, ale až ve fázi, kdy bude dovršen povoloovací proces nutný k provedení záměru. Pokud jde o rozsudek Krajského soud v Plzni ze dne 24.1.2024, č. j. 57 A 87/2023-125, který žalobce uplatnil nově v žalobě, žalovaný k tomuto odkazu uvedl, že se jednalo o případ, kdy ke kácení dřevin bylo možné přistoupit kdykoliv po právní moci územního rozhodnutí, a to s ohledem na absenci jakéhokoli časového určení práva kácení a jeho vazby na samotnou realizaci daného záměru. V tomto ohledu se tedy jedná o zcela odlišnou situaci oproti posuzovanému záměru.

41. Formulace podmínky č. 2 je podle žalovaného zcela dostačující. Obsahově koresponduje s požadavky vyplývajících ze zákona o ochraně přírody a krajiny a § 5 vyhlášky č. 189/2013 Sb., o ochraně dřevin a povolování jejich kácení, dle něhož, platí, že kácení dřevin se provádí zpravidla v období jejich vegetačního klidu. Žalobce v řízení neuvedl žádná konkrétní fakta, která by odůvodňovala toto standardní časové řešení zpřísnit. Takové zpřísnění je sice teoreticky možné, musí však mít logické opodstatnění s přihlédnutím ke specifikům případu. Tím spíše pak z důvodu, že kategoricky určený časový úsek pro kácení dřevin může podstatně komplikovat souslednost jednotlivých kroků v rámci přípravy území či realizace záměru, a to i s přihlédnutím k potřebě vzájemné koordinace s ostatními stavbami tvořícími záměr NJZ EDU (coby rozsáhlý a složitý infrastrukturní záměr, jehož areál je umístěn pouze rámcově a není dosud známa jeho přesná podoba). Textace podmínky č. 2 však přesto jednoznačně preferuje právě období vegetačního klidu. Pokud žalobce tvrdí, že náhradní výsadba se mu zdá nadhodnocená, tím spíše ji lze považovat za (minimálně) přiměřenou. Argumentace žalobce tak již z její samé podstaty nesvědčí o zásahu do veřejného zájmu, který žalobce hájí, ba naopak, žalobce brojí proti řešení, které je z hlediska kompenzace stavu dřevin zjevně ve prospěch ochrany veřejného zájmu.
42. Ke čtvrtému žalobnímu bodu předdeslal, že rozkladové námitky žalobce stran závazného stanoviska EIA řádně přezkoumal postupem dle § 149 odst. 7 správního řádu ministr životního prostředí ve svém potvrzujícím revizním závazném stanovisku č.j. MZP/2024/290/1522 ze dne 9.10.2024. Z pohledu provedeného územního řízení je podstatné, že závazné stanovisko EIA (vč. ověřovacího závazného stanoviska) bylo řádným podkladem pro meritorní rozhodnutí ministerstva. Na obsah závazného stanoviska EIA je nutno nahlížet v kontextu územního řízení, ve kterém bylo použito. Případné (z hlediska předmětu územního řízení) nadbytečné části závazného stanoviska EIA neimplikují nezákonnost rozhodnutí, a to přinejmenším dle zásady že nadbytečné neškodí (*superfluum non nocet*). I pokud by byly některé podmínky promítnuty ve vícero navazujících rozhodnutích opětovně, neznamená to, že by jednotlivá rozhodnutí byla z tohoto důvodu nezákonná. Účastníci řízení tímto postupem nemohli být nijak zkráceni na svých právech. Ostatně ani žalobce netvrdí, jak konkrétně mohl být tímto postupem zkrácen na svých právech. Postup, kdy je závazné stanovisko EIA uplatněno ve vícero navazujících řízeních en bloc, ostatně garantuje, že nedojde k opomenutí jednotlivých částí závazného stanoviska EIA v některém navazujícím řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

43. K pátému žalobnímu bodu (zkrácení lhůty pro vyjádření) uvedl, že žalobci měl doručovat individuálně, tento postup dle něj vyplývá z judikatury - rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 285/2021-55 ze dne 7.12.2023, rozsudek NSS č. j. 5 As 206/2021-59 ze dne 15.1.2024, rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 9 A 20/2023-129 ze dne 20.12.2023. Všechny výše uvedené závěry judikatury dle názoru žalovaného lze vztáhnout i pro režim zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby strategicky významné infrastruktury. Pokud zákon č. 416/2009 Sb. stanoví vůči stavebnímu zákonu zvláštní pravidla oznamování písemností, nejde o rozlišovací důvod, pro který by byla citovaná judikatura nepoužitelná. Naopak jde o principiálně totožný případ, kdy vedlejší účastník z prvostupňového řízení „vystoupí z davu“ v odvolacím řízení. Na tom specialita zákona č. 416/2009 Sb. nic nemění.
44. Tato polemika je nicméně dle názoru žalovaného nepodstatná, rozhodné je, že postupem ministra nedošlo k žádnému zkrácení práv žalobce a jeho možnosti plně uplatňovat svá práva (včetně práva na vyjádření se k podkladům napadeného rozhodnutí). Z žalobních námitek žalobce ostatně není vůbec zřejmé, jak mělo postupem ministra dojít ke zkrácení jeho práv. Výzva k uplatnění práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí byla žalobci prokazatelně doručena. Ve výzvě byla stanovena nadstandardně dlouhá lhůta 30 dní, což je dostatečný časový prostor pro uplatnění vyjádření k novým podkladům opatřeným v řízení o rozkladech. Žalobce měl možnost se vyjádřit po celou dobu správního řízení, čehož také opětovně využil. Podstatné je rovněž zmínit, že rozhodnutí ministra bylo vydáno až dne 27.2.2025, tedy více než 2 měsíce po dni, kterého se žalobce dovolává jako nejzazšího termínu k vyjádření se k podkladům (tj. 16.12.2024). Žalobce tak nebyl nijak krácen na svých procesních právech.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení – Elektrárna Dukovany II, a.s.

45. Elektrárna Dukovany II, a.s. - osoba zúčastněná na řízení 1) ve svém vyjádření k žalobě předeslala, že všechny žalobní námitky byly uplatněny již ve správním řízení, správní orgány se s nimi vypořádali, s čímž se osoba zúčastněná na řízení zcela ztotožnila.
46. V první řadě je toho názoru, že u žalobce nedošlo ke zkrácení lhůt pro vyjádření se k podkladům pro vydání napadeného rozhodnutí. Má za to, že žalobce fakticky jen polemizuje s výkladem žalovaného v přípisu z 6. 11. 2024. Podotkl, že všichni účastníci měli k vyjádření lhůtu 30 dní od oznámení dané výzvy. Žalobce se k podkladům napadeného rozhodnutí vyjádřil svým podáním ze dne 4. 12. 2024, tj. včas, a jeho vyjádření bylo ministrem průmyslu a obchodu v napadeném rozhodnutí podrobně vypořádáno. Bez ohledu na to, zda by se u něj počátek předmětné 30denní lhůty měl odvíjet od doručení výzvy k vyjádření se k podkladům do datové schránky žalobce (tj. ode dne 4. 11. 2024), nebo následně od doručení veřejnou vyhláškou (tj. ode dne 15. 11. 2024), u něj nedošlo k žádnému zkrácení práv. Z pohledu zachování zákonnosti řízení o rozkladech je podstatné, že žalobci předmětná výzva doručena byla. Ministr průmyslu a obchodu přitom napadené rozhodnutí vydal až dne 27. 2. 2025 (tj. cca 2,5 měsíce po skončení lhůty k vyjádření se k podkladům dle výkladu žalobce). Co se týče věcného posouzení této námitek, osoba zúčastněná na řízení poukázala na rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu č.j. MPO 23274/2025 ze dne 26. 2. 2025, se kterým se zcela ztotožnila. Uvedené závěry jsou podle osoby zúčastněné na řízení pak zcela v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2023, č. j. 6 As 285/2021 – 55. Podle ní jsou pak tyto závěry plně aplikovatelné na projednávanou věc.
47. Uvedla, že jak § 2 odst. 5 zákona, tak § 87 a § 92 stavebního zákona, upravují postup doručování písemností v rámci prvostupňového správního řízení, avšak o doručování v

rámci odvolacího (či rozkladového) správního řízení zákon mlčí. Tento klíčový aspekt, na němž jsou založena obě citovaná rozhodnutí NSS přitom žalobce zcela opomíjí. Zdůraznila, že způsob doručování může mít vliv pouze na otázku běhu lhůt, nikoliv však na otázku jejich samotné délky. Žalobce přitom sám připouští, že stejně jako všichni ostatní účastníci řízení měl k dispozici celou lhůtu 30 dnů pro vyjádření se k podkladům pro vydání napadeného rozhodnutí.

48. K námitkám, jimiž žalobce sporuje neakceptování jeho požadavků na změnu či doplnění vybraných podmínek územního rozhodnutí, osoba zúčastněná na řízení uvedla, že jednotlivé požadavky a návrhy žalobce byly přezkoumány a vypořádány vždy ze strany přinejmenším tří na sobě nezávislých orgánů státní správy (tj. žalovaného, ministra průmyslu a obchodu a příslušného nadřízeného dotčeného správního orgánu), které se shodly na nedůvodnosti těchto požadavků a své závěry podrobně vysvětlily (celkem na mnoha desítkách stránek odůvodnění). Pouhý nesouhlas se závěry ministra průmyslu a obchodu, resp. žalovaného, a jejich namítaná věcná nesprávnost pak nemohou způsobovat vadu rozhodnutí v podobě jeho nepřezkoumatelnosti. K námitkám žalobce poukazujícím na možnou diskriminaci spolku oproti dotčeným orgánům státní správy, uvedla, že spolky mohou jako účastníci navazujícího řízení uplatnit své námitky za účelem ochrany svých práv. Dotčené orgány státní správy v rozsahu své působnosti vydávají závazná stanoviska, která jsou podle § 149 odst. 1 správního řádu závazná pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu vedoucího navazujícího řízení. Právě závaznost podmínek vyžadovaných dotčenými orgány (a nemožnost se od nich odchýlit) je důvodem, proč jsou v prvoinstančním rozhodnutí převzaty veškeré podmínky dotčených orgánů včetně těch, které se např. týkají až pozdějších fází projektové přípravy a které by stavební úřad jinak sám o sobě nepovažoval za nezbytné zahrnovat již do územního rozhodnutí.
49. Žalovaný, ministr průmyslu a obchodu a v neposlední řadě nadřízené dotčené orgány dospěli ke shodnému závěru, že formulace podmínek tak, jak jsou zahrnuty do prvoinstančního rozhodnutí, je z hlediska ochrany všech sledovaných veřejných zájmů dostatečná a tyto své závěry řádně a přezkoumatelně odůvodnili. Stejně jako v případě prvoinstančního řízení a řízení o rozkladech přitom žalobce neuvádí, proč implementace jeho požadavků do prvoinstančního rozhodnutí je přes odlišný názor příslušných správních orgánů skutečně nezbytná k ochraně veřejných zájmů, které je žalobce oprávněn hájit, a to i s ohledem na pouhý lokální význam dané stavby.
50. Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že žalobce v rámci prvoinstančního řízení své konkrétní námitky vůči vydaným závazným stanoviskům a návrhy na změnu jimi stanovených podmínek vůbec neuplatnil, a to přesto, že tato závazná stanoviska byla od počátku řízení součástí spisu. Své požadavky na úpravu a doplnění jednotlivých podmínek žalobce vznesl až v rámci řízení o rozkladech, konkrétně v jeho doplnění rozkladu, tj. v době, kdy již tyto podmínky byly převzaty do výroků prvoinstančního rozhodnutí. Takový přístup je podle osoby zúčastněné na řízení zcela nekonstruktivní a obstrukční a vzbuzuje významné pochybnosti o skutečných cílech žalobce v daném řízení. Pokud by byl akceptován přístup žalobce a účastníci řízení by své námitky nebo dokonce jen náměty na pouhé „vylepšení“ vydaných závazných stanovisek standardně uplatňovali až v průběhu odvolacího řízení, vedl by takový postup k dalšímu prodlužování, resp. v krajním případě až faktickému zablokování povolovacích procesů. Celá řada žalobních námitek je současně z tohoto důvodu uplatněná opožděně po lhůtě pro podání námitek dle § 89 odst. 1 stavebního zákona.
51. Žalobce přitom podle osoby zúčastněné na řízení ignoruje řadu skutečností a argumentů, na

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

jejichž základě ministr průmyslu a obchodu založil své závěry o nedůvodnosti jednotlivých požadavků žalobce. Jako příklad lze uvést opakované tvrzení žalobce o tom, že realizaci stavby (resp. přinejmenším některých stavebních objektů) lze zahájit bez stavebního povolení, které žalobce uvádí na str. 19 žaloby i přesto, že již žalovaný na str. 59 prvoinstančního rozhodnutí výslovně uvedl, že provedení stavby „Napojení NJZ EDU na dopravní infrastrukturu“ vyžaduje pravomocné stavební povolení. Ministr průmyslu a obchodu poté na str. 29 napadeného rozhodnutí v souladu s tím vysvětlil, že v posuzovaném případě nelze zahájit realizaci stavby bez získání povolení záměru (stavby). Za relevantní důvod pro změnu podmínek pro umístění stavby stanovených v prvoinstančním rozhodnutí nelze považovat ani skutečnost, že v některých jiných případech (na něž odkazuje žalobce) byly podmínky rozhodnutí stanoveny podobným způsobem, jaký navrhuje žalobce. Tyto případy se totiž týkají zcela jiných a typově značně odlišných staveb, zejména významných liniových staveb (jako jsou nově budované dálnice apod.). Jejich podoba, jakož i umístění v krajině a s tím související možné dopady na jednotlivé složky životního prostředí, jsou nicméně zcela rozdílné oproti stavbě „Napojení NJZ EDU na dopravní infrastrukturu“, která je lokálního významu a spočívá ve vybudování sjezdů ze stávajících dvou komunikací II. a III. třídy za účelem dopravního napojení budoucího areálu záměru NJZ EDU a lokálním rozšíření vozovek.

52. K požadavku žalobce na předložení plánu monitoringu stavu všech složek životního prostředí shrnula osoba zúčastněná na řízení relevantní části odůvodnění prvoinstančního a napadeného rozhodnutí (str. 45, 8-9 napadeného rozhodnutí), se kterým se zcela ztotožnila. Shrnula, že požadavek žalobce na vypracování jednoho plánu monitoringu stavu všech složek životního prostředí z aplikovatelných právních předpisů nevyplývá. Příslušné orgány se přitom v průběhu územního řízení problematikou ochrany jednotlivých složek životního prostředí (ovzduší, hluk, půda, voda, dřeviny apod.) zabývaly velmi podrobně, a to v desítkách závazných stanovisek a vyjádření. Většina z těchto závazných stanovisek byla k námitkám žalobce přezkoumána nadřízenými orgány v rámci řízení o rozkladech. Ministr průmyslu a obchodu poté v napadeném rozhodnutí podrobně vysvětlil, proč nepovažoval za potřebné implementovat žalobcův návrh do prvoinstančního rozhodnutí, a to právě i ve světle posouzení provedeného ze strany dotčených orgánů a jimi uložených podmínek (včetně podmínek týkajících se biologického dozoru, kácení dřevin, měření hluku apod.) a rovněž s odkazem na další fázi povolovacího procesu, zákonný rozsah budoucí projektové dokumentace pro stavební povolení (který se dané problematiky úzce dotýká) a její budoucí posouzení příslušnými orgány. Pokud žalobce coby účastník řízení navrhuje doplnit do prvoinstančního rozhodnutí nad rámec výsledku tohoto posouzení i zákonných požadavků další podmínky, které by žadatel (společnost EDU II) na své náklady musel dále plnit, měl by takové požadavky stavebnímu úřadu řádně a věcně odůvodnit a vysvětlit, proč jsou nad rámec dosud uložených podmínek i zákonných povinností žadatele nezbytné za účelem ochrany žalobcem chráněných veřejných zájmů. Žalobce však toto vůbec nečiní ani v námitkách ze dne 29. 9. 2021 a ani v doplnění rozkladu dne 22. 1. 2024. Pokud po posouzení konkrétních projektových dokumentací pro stavební povolení záměru NJZ EDU, resp. jeho příslušných částí či etap, dospějí příslušné orgány k závěru, že je za účelem ochrany veřejných zájmů třeba stanovit doplňující podmínky v oblasti monitoringu životního prostředí v období výstavby, mohou tyto podmínky uložit v rámci příslušných řízení o povolení (části či etapy) záměru NJZ EDU. Žalobce se těchto řízení může účastnit.
53. I k požadavku na doplnění podmínek týkajících se zásahu do veřejného zdraví osoba zúčastněná na řízení poukázala na relevantní závěry napadeného rozhodnutí (str. 16 – 19),

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

se kterými se zcela ztotožnila. Žalobce podle jejího názoru v námitkách konstantně ignoruje lokální charakter dané stavby a uložení jím navrhovaných podmínek se dožaduje s odkazem na liniové stavby typu dálnic, které jsou svým rozsahem, charakteristikami a vlivy na životní prostředí naprosto neporovnatelné s posuzovanou lokální stavbou. Nad rámec toho, že problematika hluku z výstavby i konkrétní organizace výstavby a její dopad na průjezdnost daných komunikací má být podrobně řešena až v dalším stupni projektové dokumentace pro povolení stavby, žalobce ve svých námitkách účelově opomíjí, že již prvoinstanční rozhodnutí obsahuje celou řadu závazných podmínek, které danou problematiku podrobně adresují. V případě ochrany před hlukem ze stavební činnosti včetně staveništní dopravy i následného provozu lze odkázat zejména na podmínky č. 2.25, 2.26, 2.30 (b), (c), (d), (e), (f) či 2.44 výroku I. prvoinstančního rozhodnutí. V případě problematiky (ne)dotčení silničního provozu na daných komunikacích stavebními pracemi lze poté odkázat např. na podmínky č. 8.5, 8.6, 9.1, 9.2, 9.3, 11.1 a 11.2 výroku I. prvoinstančního rozhodnutí.

54. Pokud žalobce nesouhlasil s podmínkou závazného stanoviska KHS, měl své námitky proti tomuto závaznému stanovisku vznést již v průběhu prvoinstančního územního řízení, a nikoliv ho účelově napadat až v rámci svého doplnění rozkladu proti prvoinstančnímu rozhodnutí, resp. až v žalobě. Žalobce však v rámci svých námitek ze dne 29. 9. 2021 požadoval pouze kontrolu doložení závazných stanovisek dle zákona č. 258/2000 Sb. na ochranu veřejného zdraví. Osoba zúčastněná na řízení je proto přesvědčena, že žalobce své námitky uplatnil až po koncentraci řízení, a proto by se k nim nemělo v souladu s § 89 odst. 1 zákona stavebního zákona vůbec přihlížet.
55. K požadavku žalobce na změnu a doplnění uložených podmínek týkajících se kácení dřevin osoba zúčastněná na řízení odkázala na závěry prvoinstančního rozhodnutí (str. 31, 36-37) a dále str. 24 -31 napadeného rozhodnutí, se kterými se zcela ztotožnila. Je toho názoru, že žalobce v této souvislosti pouze opakuje své obecně formulované námitky ohledně údajné nedostatečnosti a nepřezkoumatelnosti tohoto odůvodnění, které jsou však i přes jejich značný rozsah fakticky zcela bezobsažné. Žalobce totiž neuvádí žádný konkrétní důvod, proč podklady, argumenty a úvahy konkrétně popsané v prvoinstančním rozhodnutí a napadeném rozhodnutí považuje za nedostatečné. Většinu kácených dřevin tvoří zcela neudržované náletové porosty keřového charakteru. Nepříléhavý je i odkaz žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 126/2022-45 ze dne 25. 1. 2024. V tomto rozhodnutí se totiž Nejvyšší správní soud zabýval případem, kdy stavební úřad svůj výrok ke kácení dřevin odůvodnil pouze odkazem na podkladové závazné stanovisko, což je odlišná situace oproti projednávané věci.
56. K požadavku žalobce na uložení podmínek ohledně kácení dřevin pouze v případě realizace příslušných staveb osoba zúčastněná na řízení uvedla, že žalobce zcela opomíjí hlavní argumenty a skutečnosti zdůrazňované ministrem průmyslu a obchodu. Základní premisou je obava žalobce z toho, že by ke kácení mohlo dojít předčasně či dokonce zbytečně, a to před vydáním povolení záměru (stavby). Taková situace předvídaná žalobcem však ve skutečnosti vůbec nemůže nastat. Jak je výslovně uvedeno již na str. 59 prvoinstančního rozhodnutí, provedení stavby „Napojení NJZ EDU na dopravní infrastrukturu“ umístěné tímto rozhodnutím „*vyžaduje pravomocné stavební povolení*“. Na tuto skutečnost upozornil i ministr průmyslu a obchodu na str. 29 napadeného rozhodnutí. Žalobcem navrhovaná úprava předmětné podmínky nepřináší nic, co by již nevyplývalo z jejího znění uvedeného v prvoinstančním rozhodnutí. Ke kácení v posuzovaném případě tak nemůže dojít již na základě prvoinstančního rozhodnutí, to ostatně výslovně potvrdil i nadepsaný soud v bodě

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

16 jeho rozhodnutí č.j. 9 A 34/2025-303 ze dne 23. 4. 2025. Žalobce neuvádí, které konkrétní stavební objekty by dle něj bylo možné realizovat již na základě územního rozhodnutí (před vydáním stavebního povolení) a na základě čeho takový závěr (vyvrácený žalovaným i ministrem průmyslu a obchodu) dovozuje.

57. K požadavku žalobce na podmínky ohledně kácení dřevin pokud možno v době vegetačního klidu osoba zúčastněná na řízení uvedla, že žalobce neuvádí žádný konkrétní důvod, proč by kácení muselo být striktně omezeno výlučně na dobu mimovegetačního období. Takový požadavek ostatně nevyplývá ani z aplikovatelných právních předpisů (§ 5 prováděcí vyhlášky č. 189/2013 Sb., o ochraně dřevin a povolování jejich kácení) a metodických dokumentů, na něž v rámci vypořádání obdobné námitky vznesené již v průběhu správního řízení přílehlavě odkázal jak žalovaný na str. 51 prvoinstančního rozhodnutí, tak i ministr průmyslu a obchodu na str. 29 napadeného rozhodnutí. Citované ustanovení tedy v žádném případě neukládá správním orgánům povinnost omezit dobu kácení vždy výlučně na dobu vegetačního klidu. Tuto skutečnost výslovně potvrdil i Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí č.j. 10 As 533/2021-140 ze dne 21. 4. 2022. Postup žalovaného, resp. ministra průmyslu a obchodu (str. 37, 51 prvoinstančního rozhodnutí), založený na předchozím závazném stanovisku Obecního úřadu Dukovany, tak dle názoru osoby zúčastněné na řízení plně odpovídá požadavkům vyplývajícím z právních předpisů i judikatury Nejvyššího správního soudu. Při stanovení omezení doby kácení tak byla zohledněna jak potřeba ochrany dřevin (na straně jedné), tak i potřeba určité flexibility v rámci harmonogramu pro tak složitý a komplexní záměr, jakým je záměr NJZ EDU (na straně druhé), která je dána právě tím, že kácení dřevin není striktně omezeno pouze na dobu mimo vegetační období. K obdobným závěrům dospěl i ministr průmyslu a obchodu v napadeném rozhodnutí, jehož podkladem bylo i potvrzující závazné stanovisko Krajského úřadu Kraje Vysočina. Ten uvedl, že podmínka omezující dobu kácení má relevanci nikoliv primárně z důvodu ochrany dřevin, ale především z pohledu ochrany živočichů, která je předmětem jiných podkladových závazných stanovisek či rozhodnutí. Možnost pozdějšího doplnění určitých podmínek týkajících se kácení dřevin v důsledku požadavků vznesených nezávisle jinými orgány v rámci jim svěřené působnosti předvídal již Obecní úřad Dukovany (viz např. zohlednění námitek žalobce na str. 4 závazného stanoviska Obecního úřadu Dukovany č.j. OUDUK-220/2023/02-ŽP ze dne 12. 6. 2023). Dotčené orgány nicméně v době před vydáním Prvoinstančního rozhodnutí nevznesly žádné požadavky, které by měly být důvodem pro upřesnění či doplnění doby kácení. Obdobně z žádného podkladového závazného stanoviska či rozhodnutí nevzešla ani potřeba doplnění či upřesnění podmínky omezující dobu kácení v tom smyslu, že by kácení mimo vegetační období mělo být podmíněno předchozím souhlasem biologického dozoru (jak požaduje žalobce). Tento požadavek je nadto do značné míry bezpředmětný s ohledem na podmínku č. 32 závazného stanoviska EIA pro záměr NJZ EDU, která byla do výroku I. Prvoinstančního rozhodnutí převzata jako podmínka č. 2.32.

58. K požadavku žalobce na podmínky upravující povinnost následné péče o náhradní výsadbu osoba zúčastněná na řízení uvedla, že v posuzovaném případě byl postup vedoucí ke stanovení rozsahu náhradní výsadby a následné péče o ni pečlivě a logicky odůvodněn. Toto odůvodnění je obsaženo již v podkladovém závazném stanovisku Obecního úřadu Dukovany č.j. OUDUK-220/2023/02-ŽP ze dne 12. 6. 2023. Úvahy popsané Obecním úřadem Dukovany v jím vydaném podkladovém závazném stanovisku následně přezkoumal i žalovaný a dospěl k závěru, že náhradní výsadba (zahrnující i následnou péči o nově vysazené dřeviny) odpovídá ekologické újmě způsobené kácením a byla určena v souladu s

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

příslušnými metodickými materiály, k obdobným závěrům dospěl i ministr průmyslu a obchodu v napadeném rozhodnutí.

59. K námitkám žalobce týkajícím se závazného stanoviska EIA osoba zúčastněná na řízení uvedla, že závazné stanovisko EIA bylo k rozkladovým námitkám žalobce přezkoumáno ze strany ministra životního prostředí, který jej potvrdil a podrobně vypořádal, proč námitky žalobce k jednotlivým podmínkám tohoto stanoviska nepovažuje za opodstatněné. Danými námitkami žalobce i jeho náměty na úpravu znění jednotlivých podmínek se velmi podrobně zabýval i ministr průmyslu a obchodu na str. 31 – 48 napadeného rozhodnutí. S tímto vypořádáním se osoba zúčastněná na řízení zcela ztotožnila.
60. Uvedla, že žalovaný na str. 33 prvoinstančního rozhodnutí a ministr průmyslu a obchodu na str. 9 (a obdobně na str. 43, 46 či 47) napadeného rozhodnutí, poukázali právě na závaznost podmínek vyžadovaných dotčenými orgány a nemožnost se od nich odchýlit. To je důvodem, proč jsou převzaty veškeré podmínky dotčených orgánů včetně těch, které se mohou týkat až pozdějších fází projektové přípravy a které by jinak stavební úřad sám o sobě nemusel považovat za nezbytné zahrnovat již do prvoinstančního rozhodnutí. Žalovaný se přitom podrobně zabýval každou jednotlivou podmínkou závazného stanoviska EIA (str. 31 a 32 prvoinstančního rozhodnutí). Uložení širšího okruhu podmínek ve výrocích Prvoinstančního rozhodnutí může jít maximálně k tíži osoby zúčastněné na řízení coby žadatele a investora.
61. Závazné stanovisko EIA stanovilo podmínky pro záměr jako celek, aniž by rozlišovalo, pro kterou dílčí stavbu a které konkrétní navazující řízení bude příslušná podmínka relevantní. Ve fázi procesu EIA nebylo možné předvídat, zda a jakým způsobem bude záměr následně rozčleněn na jednotlivé části a etapy, které se případně budou povolovat v samostatných řízeních. Konečné rozčlenění ostatně nebylo známo ani k okamžiku územního řízení (a ve finální podobě není známo ani dnes), neboť závisí na celé řadě projekčních, technologických a stavebních provazeb jednotlivých částí a technologických celků jinak velmi komplexního záměru. Předjímat aplikaci podmínek závazného stanoviska EIA na jednotlivé dílčí stavby by tak v územním řízení bylo předčasné, neboť teprve ve fázi stavebního povolení, resp. povolení záměru, bude možné (i s ohledem na podrobnější projektovou dokumentaci) postavit najisto, zda se daná podmínka příslušné části či etapy záměru NJZ EDU může týkat a zda pro ni s ohledem na konkrétní charakteristiky dané stavby je relevantní. Stejně tak nelze vždy striktně rozlišit, v jaké fázi povolovacích procesů by která podmínka závazného stanoviska EIA měla být ukládána. Postup žalovaného nijak neodporuje ani judikatuře správních krajských soudů odkazované žalobcem na str. 29 žaloby. I z této judikatury je ostatně zřejmé, že obsah závazných stanovisek je pro orgány vedoucí navazující řízení závazný. Pokud poté krajské soudy v některých odkazovaných rozhodnutích dospěly k závěru, že nepřetržení některé z podmínek závazného stanoviska EIA nemusí samo o sobě znamenat vadu napadeného rozhodnutí, pokud orgány tento svůj postup řádně odůvodní, v žádném případě z toho nelze dovozovat, že by správní orgán nemohl převzít veškeré podmínky závazného stanoviska EIA.
62. Zdůraznila také, že v každém dalším řízení o povolení záměru či jiném navazujícím na proces EIA bude ze strany ministerstva životního prostředí v souladu s § 9a odst. 6 a 7 ZPV (jež nabýly účinnosti 1. 1. 2024) ověřováno, zda došlo oproti závaznému stanovisku EIA ke změnám záměru NJZ EDU, které by mohly mít významný negativní vliv na životní prostředí, a to na základě konkrétní projektové dokumentace a dalších podkladů včetně vyhodnocení plnění podmínek závazného stanoviska EIA v příslušném navazujícím řízení v

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

rozsahu části či etapy záměru NJZ EDU, která je předmětem daného navazujícího řízení. Příslušný úřad bude při vydávání ověřovacího závazného stanoviska posuzovat, které konkrétní podmínky závazného stanoviska EIA jsou pro danou část či etapu záměru NJZ EDU relevantní. Žalobce coby dotčená veřejnost bude mít možnost se každého takového navazujícího řízení účastnit a uplatňovat svá práva.

63. Namítla rovněž, že žalobce své námitky ohledně rozsahu podmínek závazného stanoviska EIA převzatých do prvoinstančního rozhodnutí poprvé uplatnil až ve svém vyjádření k podkladům rozkladového rozhodnutí, ačkoliv tak mohl a měl učinit dříve, a to nejpozději v rámci svého rozkladu, resp. jeho doplnění.
64. Podle osoby zúčastněné na řízení jsou nedůvodné i námitky ohledně údajné vadnosti podmínky č. 30 závazného stanoviska EIA převzaté do podmínky č. 2.30 prvoinstančního rozhodnutí. V návaznosti na rozkladovou námitku žalobce bylo závazné stanovisko EIA předloženo v souladu s § 149 odst. 7 správního řádu k přezkumu ministři životního prostředí. S požadavkem na úpravu podmínky č. 30 závazného stanoviska EIA se ministr vypořádal na str. 44 napadeného rozhodnutí. S tím se osoba zúčastněná na řízení rovněž zcela ztotožnila.
65. Namítla, že žalobce svůj požadavek na přeformulování podmínky č. 30, stejně jako všech dalších podmínek závazného stanoviska EIA, neuplatnil v rámci lhůty pro podání námitek dle § 89 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., když je poprvé vznesl až po koncentraci řízení ve svém doplnění rozkladu ze dne 22. 1. 2024.

V. Replika žalobce

66. Žalobce učinil v replice ze dne 5. 12. 2025 další vyjádření a to k 3. a 5. bodu žaloby, tj. k závaznému stanovisku Obecního úřadu Dukovany ze dne 12. 6. 2023, č. j. OUDUK-220/2023/02-ŽP a ke zkrácení doby pro vyjádření k novým podkladům ve správním spise.
67. Setrval k třetímu žalobnímu bodu (závaznému stanovisku Obecního úřadu Dukovany) setrval na tom, že bez uložení navrhované změny nelze předem zaručit, že nedojde ke změně umístění záměru či zda skutečně všech umístěných 16 SO bude za situace opakovaně se měnících zákonů, zejména stavebního a liniového, ještě povolováno. Připustil, že dle strany 59 územního rozhodnutí a str. 29 rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2025 bude k realizaci stavby možné přistoupit až po splnění všech veřejnoprávních podmínek, včetně získání povolení stavby. Tato tvrzení se nacházejí v odůvodnění obou rozhodnutí, která nejsou pro žadatele závazná, narozdíl od výroku, jehož podmínky lze věcně a právně způsobem vymáhat, a jednak stávající podmínka *„kácení dřevin/zapojeného porostu je možné provést pouze v případě realizace výše uvedené stavby“* může být vykládána v neprospěch zájmů ochrany přírody, takže žalobce upřednostňuje jednoznačný obsah dle svého návrhu, kde je nutné skutečně získat pravomocné stavební povolení a současně se záměr bude realizovat. V této souvislosti žalobce poukázal na 2 rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 a Praha 4 či Úřadu městské části Brno-jih, kde obdobná podmínka byla stanovena.
68. Poukázal rovněž na to, že navrhnul změnu 2. podmínky – provést kácení jen v období vegetačního klidu, popř. ve vegetačním období za odsouhlasení ObÚ a ekologického dozoru. Namítl, že takto formulovaná podmínka je zbytečná a nemá smysl ji vůbec uvádět v rozhodnutí o kácení, neboť investor se sám může řídit vyhláškou i bez takové podmínky a navíc každý investor může snadno tvrdit, že v zájmu rychlého získání zisku potřebuje dřeviny vykácet kdykoliv a nemůže počkat 1-6 měsíců, až bude mimovegetační období. Poukázal pak na odůvodnění svého odvolání, kde namítl, že tato podmínka je zbytečná,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

neboť lze kácet kdykoliv v průběhu roku a pokud tomu tak je oproti pravidlu kácení jen v mimovegetačním období, je tuto změnu třeba odůvodnit, příp. oddálení kácení dřevin o 6 měsíců je z časového hlediska marginální problém, podle žalobce nebude dodržen harmonogram stavby, k realizaci stavby tak dojde později, čekání 1-6 měsíců na mimovegetační období nemá podle něj zásadní význam. Odkázal na jiná rozhodnutí správních orgánů – rozhodnutí Úřadu městské části Brno – Židenice, kdy bylo uloženo časové období v období vegetačního klidu či rozhodnutí Krajského úřadu v Českých Budějovicích, který uvedl, že podmínka kácení přednostně v období vegetačního klidu není právně závazná. Připomněl i publikaci „Právní vztahy k dřevinám. Praktický průvodce“ (Grada, 2018) či rozsudek městského soudu ze dne 30. 7. 2017, č. j. 9A 170/2010 – 52, podle něhož odchýlení od pravidla kácení mimo vegetační období je třeba řádně odůvodnit. Podle žalobce vyhláška jasně upozorňuje, že podmínky ke kácení mají být upraveny podle aktuálního vývoje počasí a stavu přírody v lokalitě. Pokud je skutečně nutné kácet ve vegetačním období, tak by muselo být také uloženo, že kácení bude předcházet podrobná kontrola zoologem, zda na dřevinách hnízdí ptáci či by nedošlo ke škodlivému zásahu do živočichů (ptáků) vázaných na dřeviny, což nelze nikdy vyloučit. Uložená podmínka se možným výskytem hnízda ptáků nijak nezabývá.

69. Žalobce setrval s odkazem na rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4, Praha 6 a Brno - jih rovněž na tom, že je třeba uložit investorovi i požadavek pro řádnou péči o nově vysazené dřeviny, tj. aby péči skutečně prováděl, přičemž pokud dojde k úhynu vysazené dřeviny, tak je povinen vysadit novou a pečovat o ní do konce uložené doby. Smyslem má být, aby po skončení uložené lhůty péče o nové dřeviny, investor orgánu ochrany přírody doložil (předal), že vysadil uložený počet dřevin a jejich druhy.
70. Dále žalobce setrval na tom, že absentuje řádné odůvodnění výroku II. Tj, jak konkrétně došlo ke splnění ust. § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny s popisem funkčního a estetického významu dřevin, jak konkrétně došlo ke splnění ust. § 9 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny k vyčíslení ekologické újmy, přičemž ekologická hodnota 16 ks stromů podle jeho názoru rozhodně nemůže být 4 mil. Kč a výsadba 77 ks stromů a 50 ks keřů nemůže rozhodně stát 4,1 mil. Kč, takže uložená náhradní výsadba není rozhodně přiměřená (je nelogicky předimenzovaná), které konkrétní podklady byly shromážděny pro popis kácených dřevin a pro uložení nové výsadby. Setrval na tom, že dle rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2024, č. j. 9 As 126/2022 – 45 či ze dne 10. 8. 2023, č. j. 9 As 77/2023 – 157 nemůže ministerstvo a ani žalovaný odkazovat na nějaká podkladová závazná stanoviska o povolení kácení dřevina o uložení náhradní výsadby, ale musejí postupovat tak, jako když právě oni vydávají rozhodnutí o těchto skutečnostech, takže všechny náležitosti odůvodnění musejí být součástí prvostupňového územního rozhodnutí a příp. rozhodnutí odvolacího stavebního úřadu. A to se nestalo, neboť odůvodnění je v obou případech jen obecné. odůvodnění výroku II. rozhodnutí MPO (str. 37) i napadené rozhodnutí svým stručným rozsahem lze použít téměř pro jakýkoliv výrok jakéhokoliv rozhodnutí o umístění jakéhokoliv stavebního záměru spolu s kácením mimoletních dřevin, takže toto odůvodnění neodpovídá ust. § 68 odst. 3 ve vztahu k ust. § 2 odst. 4 a k § 3 správního řádu a výše uváděné judikatuře Nejvyššího správního soudu.
71. K žalobnímu bodu 5 (namítané zkrácení lhůty k vyjádření k podkladům rozhodnutí) setrval na tom, že závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2023, č. j. 6 As 285/2021 – 55, (příp. i dne 15. 1. 2024, č. j. 5 As 206/2021 – 59 se vztahují jen stavebního zákona, nikoliv speciálního liniového zákona. Podle žalobce došlo k zásadní nejistotě, v jaké

konkrétní a nezpochybnitelné lhůtě od doručení sdělení ze dne 31. 10. 2024 lze zaslat vyjádření k novým podkladům v odvolacím spise. Poukázal poté na několik rozhodnutí ministerstva dopravy, podle nichž se dle § 2 odst. 5 (nyní odst. 6) liniového zákona doručuje jen veřejnými vyhláškami, obdobně odkázal i na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 12. 2024, č. j. 38 A 4/2024 – 67. Je toho názoru, že pokud mu žalovaný doručil svou písemnost ze dne 31. 10. 2024 o doplnění rozkladového spisu o nové podklady přímo do jeho DS, tak termín doručení prostřednictvím DS nemohl mít žádný právní účinek, resp. k počítání lhůty pro provedení úkonu. Postupem žalovaného tak došlo ke zkrácení doby žalobce pro zaslání vyjádření k novým podkladům v rozkladovém spise o 12 dní, neboť místo do 4. 12. 2024 to mělo být správně až do 16. 12. 2024.

72. Osoba zúčastněná na řízení 1) v replice ze dne 12. 12. 2025 jen stručně setrvala na svém předchozím vyjádření a poukázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 12. 2025, sp. zn. 9 A 34/2025, který nevyhověl žalobě žalobce s obdobnými námitkami.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

73. Městský soud v Praze úvodem předesílá, že věc mu z Krajského soudu v Ostravě dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2025, č. j. 21 As 114/2025 – 30, byla postoupena dne 22. 9. 2025. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku vyložil, že záměr v projednávané věci je stavbou energetické infrastruktury dle § 1 odst. 4 písm. b) zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby strategicky významné infrastruktury tzv. „*liniový zákon*“. Podle § 2 odst. 2 tohoto zákona platí, že „*lhůty pro podání žalob proti rozhodnutím vydaným v řízeních podle § 1 se zkracují na polovinu; to neplatí, jde-li o řízení podle stavebního zákona. O žalobách rozhodne soud ve lhůtě 90 dnů. Ustanovení předchozí věty obdobně platí i pro řízení o opravných prostředcích proti rozhodnutí soudu o žalobě.*“
74. O věci soud rozhodl bez jednání, neboť jsou k tomu splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s. ř. s. – žalobce i žalovaný k výzvě soudu sdělili, že souhlasí s projednáním věci bez jednání. Soud poté neshledal důvod ani provádět dokazování. Veškeré pro věc podstatné podklady, ze kterých soud při posouzení věci vycházel (závažná stanoviska, procesní podání, jednotlivá rozhodnutí, projektová dokumentace atp.) jsou součástí předloženého správního spisu, kterým se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS) a ze kterých vyplývají podklady a úvahy žalovaného a ministra.
75. Soud poté neshledal důvod pro nadbytečnost provést dokazování jednotlivými rozhodnutími správních orgánů, kterými žalobce poukazuje na správní praxi jiných stavebních úřadu a jim nadřízených orgánů s tím, že jim požadované změny a doplnění podmínek územního rozhodnutí jsou realizovatelné, jiné správní orgány jim vyhovují a ukládají je. Obecně je mezi stranami nesporné, že žalobce mohl účinně v řízení uplatnit námitky, které jsou předmětem nynějšího sporu. Žalovaný jim nevyhověl nikoliv proto, že by žalobci nesvědčily, ale především proto, že stávající podmínky těmto požadavkům dostojí a žalobce jej nepřesvědčil o nutné potřebě je změnit do navrhované podoby. Podle názoru soudu je tak pro nynější věc podstatné to, zda stanovené podmínky v prvostupňovém územním rozhodnutí (potvrzené žalovaným rozhodnutím), které vycházejí ze závazných stanovisek, i tak ob stojí v porovnání s požadavky a návrhy žalobce. Proto pro nynější věc není nijak podstatné, zda jiný správní orgán v jiné věci žalobcovým požadavkům a návrhům na uložení podmínek vyhověl. Soud proto neshledal důvod provádět žalobcem navrhované důkazy dokládající správní praxi v jiných případech: rozhodnutím ÚMČ Brno – Židenice ze

dne 20. 2. 2025, č. j. BZID 05962/25/OMDŽ/Hor, Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 28. 11. 2024, č. j. KUJCK 127103/2024/OZZL/Hk, ÚMČ Praha 4 ze dne 5. 4. 2019, č. j. P4/126906/19/ŽPAD/ZEM SZ P4/164396/18/9, ÚMČ Praha 6 ze dne 11. 12. 2019, č. j. MCP6 147822/2019 SZ MCP6 14822/2019 a ÚMČ Brno Jih ze dne 22. 11. 2021, č. j. MCBJIH/12241/2021/06/JAJ, stanovisky Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 28. 6. 2021, č. j. KUZL 43204/2021, a č. j. KUZL 43126/2021.

76. Stejně tak pro nadbytečnost soud neshledal důvod provádět dokazování rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 18. 9. 2024, č. j. MD-4566/2024-910/16 o změně, rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 16. 10. 2023, č. j. KK/595/LP/23-30 a rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 13. 5. 2024, č. j. MD-40706/2023-910-9 o způsobech doručování v jiných případech, veřejnou vyhláškou ministerstva dopravy ze dne 11. 12. 2024, č. j. MD-16901/204-220/32, která je součástí správního spisu. Předmětem projednávané věci je totiž to, zda i tak obstál zvolený postup žalovaného v žalobcově věci a na tom nezmění nic to, jak postupovali v jiných případech žalovaný či jiný správní orgán.
77. Soud poté neshledal důvod provést dokazování v procesních podáních citovanými rozsudky správních soudů, ty jsou městskému soudu známy z úřední činnosti. Obdobně jako v případě odkazovaných správních rozhodnutí je podstatné to, jak ob stojí prvostupňové a žalované rozhodnutí těmto požadavkům, nikoliv to, zda by obstálo ve srovnání s jinými odkazovanými případy.
78. Soud nevyhověl ani návrhu osoby zúčastněné na řízení provést pro nadbytečnost důkaz fotografiemi vybraných dřevin určených ke kácení, neboť o zákonnosti žalovaného (a prvostupňového rozhodnutí) usoudil na základě podkladů správního spisu, které považuje za dostatečné.
79. Soud poté ověřil, že žaloba byla dne 8. 4. 2025 podána včas v zákonné jednoměsíční lhůtě od jejího doručení žalobci dne 10. 3. 2025 (k její délce srov. rozsudek NSS 2 As 166/2024 z 20. 9. 2024), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále „s. ř. s.“)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí.
80. Aktivní legitimace žalobce mezi stranami vůbec není sporná. Žalobce v tomto navazujícím územním řízení dle liniového zákona vystupoval jako dotčená veřejnost podle § 3 písm. i) bod 2 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí – právnická osoba soukromého práva, jejímž předmětem činnosti je podle zakladatelského právního jednání ochrana životního prostředí nebo veřejného zdraví.
81. Žalobce v žalobě tvrdil, že mu přísluší žalobní legitimace podle § 65 odst. 2 s. ř. s., tj. že se může domáhat ochrany před porušením svých procesních práv v řízení před správními orgány. S tím se soud bez dalšího ztotožňuje. Nejvyšší správní soud opakovaně dospěl k závěru, že se ekologické spolky za splnění judikaturou vymezených podmínek mohou domáhat také ochrany hmotných práv (rozsudky ze dne 25. 6. 2015, č. j. 1 As 13/2015–295, nebo ze dne 28. 2. 2020, č. j. 6 As 104/2019–70, publ. pod č. 4038/2020 Sb. NSS). K tomu, aby bylo možné přiznat aktivní legitimaci ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., musí mít spolek místní a věcný vztah k předmětu řízení. Věcný vztah je v projednávané věci nepochybně dán, neboť předmětem činnosti žalobce je ochrana životního prostředí, přičemž žalobce vyvíjí prokazatelně, dlouhodobě a erudovaně aktivity v souvislosti s ochranou přírody a

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

krajiny v rámci celé České republiky (tak již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 73/2015–40, publ. pod č. 3343/2016 Sb. NSS). Soud nemá pochybnosti ani o místním vztahu žalobce k předmětu řízení, neboť žalobce sídlí v Brně, posuzovaný záměr se týká záměru umístěného sice v Kraji Vysočina, nicméně nikterak vzdáleného od sídla žalobce. Dopady záměru Nového jaderného zdroje Elektrárny Dukovany především pak mají nadmístní význam. Žalobci proto přísluší aktivní legitimace i podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Soud proto napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumal z hlediska všech žalobcem uplatněných bodů.

K uložení vypracování plánu monitoringu složek životního prostředí během zásahů v území

82. Podle § 92 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon (dále jen „stavební zákon“) platí, že „územním rozhodnutím“ (zde konkrétně rozhodnutím o umístění stavby, pozn. městský soud) „stavební úřad schvaluje navržený záměr, vymezí pozemky pro jeho realizaci, případně stanoví podmínky pro dělení nebo scelování pozemků, a stanoví podmínky pro využití a ochranu území, podmínky pro další přípravu a realizaci záměru, zejména pro projektovou přípravu stavby; vyžaduje-li to posouzení veřejných zájmů při provádění stavby, při kontrolních prohlídkách stavby nebo při vydávání kolaudačního souhlasu, může uložit zpracování dokumentace pro provádění stavby; tato dokumentace musí být zpracována vždy u stavebních záměrů podle § 103 odst. 1 písm. f) bodů 4 až 8. V rozhodnutí stavební úřad stanoví dobu platnosti rozhodnutí, má-li být delší, než stanoví tento zákon, a v odůvodnění vždy vyhodnotí připomínky veřejnosti. U staveb dočasných nebo v rozhodnutí o změně využití území pro dočasné činnosti stanoví lhůtu pro odstranění stavby nebo ukončení činnosti a následný způsob úpravy území. V případech podle § 78 odst. 6 stanoví v potřebném rozsahu podmínky pro provedení záměru.“
83. Soud připomíná, že dotčené orgány státní správy se v závazných stanoviscích vyjadřují ke specializovaným otázkám, které si z důvodu nedostatku odbornosti nemůže posoudit stavební úřad sám – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 As 25/2009–163; či ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008–126, č. 1786/2009 Sb. NSS). Podmínky stanovené v závazném stanovisku jsou poté závazné pro výrokovou část rozhodnutí, což vyplývá z § 149 odst. 1 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2025, č. j. 5 As 185/2024 – 34). Podle ustálené judikatury pak není možný věcný přezkum odborných závěrů závazných stanovisek a soudní přezkum závazných stanovisek se omezuje toliko na otázku, zda se správní orgány při jejich vydávání držely v mezích určených zákonem a zda řádně zvažovaly veškerá zákonná hlediska pro vyslovení závazného názoru (viz rozsudky NSS ze dne 12. 2. 2014, č. j. 3 As 81/2013–38, ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 As 386/2017–49, ze dne 26. 5. 2022, č. j. 10 As 316/2021–39, či ze dne 16. 5. 2024, č. j. 9 As 110/2022–101).
84. Z uvedeného vyplývá, že v územním rozhodnutí tedy stavební úřad, zde žalované ministerstvo průmyslu a obchodu dle § 16 odst. 4 stavebního zákona, stanoví podmínky pro využití a ochranu území a to nejen k závazným stanoviskům dotčených orgánů dle § 4 odst. 4 stavebního zákona, ale i k námitkám účastníků řízení či k připomínkám veřejnosti (srov. § 89 odst. 1 stavebního zákona). To je ostatně mezi stranami nesporné - žalovaný nijak nespороval, že by námitku či požadavek žalobce nemohl vůbec zohlednit jako podmínku územního rozhodnutí. Ostatně mezi podmínky zahrnul i ty, které vyplývají z požadavků třetích osob (např. od vlastníků telekomunikačních sítí apod.).
85. Spor mezi stranami se vede o to, zda šlo o nadbytečný požadavek z toho důvodu, že požadovaný požadavek na vypracování plánu monitoringu složek životního prostředí

během zásahů, je dostatečně zajištěna již jinými stanovenými podmínkami územního rozhodnutí.

86. Žalobce ve správním řízení pod bodem 1.2.2. svého vyjádření ze dne 29. 9. 2021 nejprve jen stručně požádal o to, aby ke stavebnímu řízení byl předložen Plán monitoringu stavu všech složek životního prostředí od zahájení terénních prací po vydání kolaudačního souhlasu.
87. Žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí k takto stručné námitce uvedl, že ochrana životního prostředí při výstavbě, ochrana okolí staveniště a požadavky na související asanace, demolice, kácení dřevin je dle přílohy č. 12 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění pozdějších předpisů, nezbytnou součástí projektové dokumentace pro vydání stavebního povolení (konkrétně v kapitole B.8 (Zásady organizace výstavby) části B. Souhrnná technická zpráva). Obsahem projektové dokumentace pro vydání stavebního povolení má být rovněž i popis vlivů stavby na životní prostředí a jeho ochrana /konkrétně v kap. B.6 (Popis vlivů stavby na životní prostředí a jeho ochrana) části B. Souhrnná technická zpráva/. Ve vztahu k ochraně životního prostředí po celou dobu výstavby záměru Nového jaderného zdroje v lokalitě Dukovany byly Ministerstvem životního prostředí stanoveny v jeho závazném stanovisku EIA podmínky č. 32, 33, 34 a 37, které požadují zajistit, aby před zahájením výstavby záměru byl ustanoven ekologický (biologický) dozor pro celý její průběh, který bude zejména dohlížet na dodržování stanovených podmínek k ochraně přírody, monitorovat stavební plochy z hlediska výskytu rostlin a živočichů, nepůvodních a invazních druhů rostlin, a evropsky významných lokalit, dále monitorovat riziko případného nadměrného znečištění prachem při stavebních pracích, navrhovat ochranná a preventivní opatření a zajišťovat jejich realizaci. Tyto podmínky byly následně v plném rozsahu převzaty do výrokové části tohoto rozhodnutí. Krajský úřad Kraje Vysočina, odbor životního prostředí a zemědělství, ve svém sdělení ze dne 18. 11. 2020 vydaném ke stavbě z pohledu ochrany přírody zdůraznil, že ustanovený biologický dozor bude dohlížet na respektování ochrany rostlin a živočichů v průběhu celé stavby, monitorovat a následně navrhovat řešení při výskytu nepůvodních a invazních druhů a zpracovávat průběžné zprávy o provedených zásazích z pohledu zájmů ochrany přírody.
88. V doplnění rozkladu ze dne 22. 1. 2024 pak žalobce setrval na tom, aby byl do podmínek výroku I. zahrnuta podmínka „ke stavebnímu řízení bude předložen Plán monitoringu stavu všech složek životního prostředí od zahájení terénních prací po vydání kolaudačního souhlasu“. K tomu již blíže uvedl, že argumenty žalovaného se míjejí s podstatou jeho návrhu. Požadavek směřoval do stavebního řízení k dokumentům pro stavební povolení. Tvrdí, že nežadá o vypracování zásad organizace výstavby, ale plán na monitoring všech složek životního prostředí od zahájení terénních prací až do vydání kolaudačního souhlasu, z něhož bude patrné, které složky životního prostředí a jak budou monitorovány. Dílčí podmínky č. 32 – 37 závazného stanoviska EIA ze dne 30. 8. 2019 podle jeho názoru nenahrazují ucelený plán monitoringu, jen okrajově se jejich požadavku blíží podmínky č. 15, 44-47 závazného stanoviska EIA.
89. Žalované rozhodnutí k těmto námitkám nejprve shrnulo, že ochrana životního prostředí a jeho monitoring budou dostatečným způsobem zabezpečeny na základě odkazovaných podmínek prvostupňového rozhodnutí a požadavků stanovených v aplikovatelných právních předpisech, aniž by v tomto ohledu bylo nezbytné stanovovat další podmínky včetně požadovaného Plánu monitoringu stavu všech složek životního prostředí. Podmínky prvostupňového rozhodnutí respektují veškeré požadavky dotčených orgánů na úseku ochrany přírody a krajiny. Uvedlo, že podmínky dotčených orgánů uvedené v závazných

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

stanoviscích jsou pro rozhodnutí žalovaného v souladu s § 149 správního řádu závazné, ministerstvo je proto převzalo do podmínek napadeného rozhodnutí v jejich plném rozsahu bez ohledu na to, že celá řada z nich se může týkat i navazující fáze řízení o povolení stavby. Je na stavebním úřadu, aby posoudil důvodnost těchto námitek a buď je promítl do svého rozhodnutí, či naopak vysvětlil, proč tyto námítky nepovažoval za opodstatněné a nevyhověl jim. Ztotožnil se s vyjádřením stavebníka ze dne 13. 3. 2024, že žalobce neuvádí žádné odborné argumenty na podporu svého požadavku, nevysvětluje ani konkrétní účel a smysl tohoto požadavku (resp. potřeby Plánu monitoringu stavu všech složek životního prostředí) z pohledu chráněných veřejných zájmů. Není tedy podle žalovaného ani zřejmé, jaký konkrétní cíl by měl Plán monitoringu stavu všech složek životního prostředí sledovat a co by mělo být jeho obsahem.

90. Poukázal na to, že Ministerstvem životního prostředí, odborem posuzování vlivů na životní prostředí a integrované prevence, byly stanoveny v jeho závazném stanovisku k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí č.j. MZP/2019/710/7762 ze dne 30. 8. 2019 podmínky č. 32, 33, 34 a 37 (které byly převzaty do podmínek č. 2.32, 2.33, 2.34 a 2.37 výroku č. I prvostupňového rozhodnutí). Ministerstvo rovněž správně upozornilo, že na tuto skutečnost odkazoval i Krajský úřad Kraje Vysočina, odbor životního prostředí a zemědělství, ve svém sdělení č.j. KUJI 71684/2020 OZPZ 2268/2020 ze dne 18. 11. 2020 vydaném ke stavbě z pohledu ochrany přírody, kde zdůraznil, že ustanovený biologický dozor bude dohlížet na respektování ochrany rostlin a živočichů v průběhu celé stavby, monitorovat a následně navrhnout řešení při výskytu nepůvodních a invazních druhů a zpracovávat průběžné zprávy o provedených zásazích z pohledu zájmů ochrany přírody. Podle žalovaného rozhodnutí tak monitoring bude dostatečným způsobem zabezpečen na základě odkazovaných podmínek prvostupňového rozhodnutí a požadavků stanovených v aplikovatelných právních předpisech, aniž by v tomto ohledu bylo nezbytné stanovovat další podmínky včetně žalobce požadovaného Plánu monitoringu stavu všech složek životního prostředí. Shrnuje, že žalobce neuvádí žádné odborné argumenty na podporu svého požadavku, nevysvětluje ani konkrétní účel a smysl tohoto požadavku z pohledu chráněných veřejných zájmů (vyjma obecné floskule o zájmu veřejnosti).
91. Městskému soudu z prvostupňového rozhodnutí vyplynulo, že pro fázi přípravy záměru byly stanoveny tyto podmínky:
 - k ochraně vody: podmínka 2.1 a 2.2 – týká se trasování odpadních vod z NJZ do VN Mohelno ať už podél stávající cesty, či dodržení EVL CZ0614134 – Údolí Jihlavy. Stejně tak byla podmínka č. 2.3 k odvedení dešťových vod z NJZ i se zachycením případných úniků ropných látek a sedimentů tak, aby nedošlo k ovlivnění předmětu ochrany v EVL CZ0623819 – Řeka Rokytný. Podmínka 2.6. stanoví povinnost aktualizace pro zabezpečení odběru v řece Jihlavě (to v rámci dokumentace pro stavební povolení). Podmínka 2.17 ukládá v rámci dalších fází projektové přípravy záměru průběžně sledovat vývoj klimatických podmínek a v případě prokazatelných změn na ně reagovat v přípravě záměru zejména z hlediska zabezpečení nároků NJZ na vodu. Podmínka 2.18 ukládá za účelem vyhodnocení chemického stavu útvarů povrchových vod v dalších stupních povolovacího procesu záměru pokračovat ve sledování ukazatelů způsobujících zhoršení chemického stavu útvarů povrchových vod, které překračují normy environmentální kvality pro útvary povrchových vod, v surové a odpadní vodě.

- Obecně pak podmínka 2.21 ukládá v dalších projektových stupních klást zvýšený důraz na optimalizaci vodního hospodářství tak, aby nedošlo ke zhoršení kvality vody v Jihlavě pod výústním objektem odpadních vod, neboť je nezbytné zamezit zhoršení stavu dotčeného vodního útvaru.
- další podmínka č. 2.42 ukládá pro fázi provozu záměru Důsledně zabezpečit, že minimální zůstatkový průtok v profilu Jihlava-Mohelno pod nářečí Jihlavě z VN Mohelno bude po spuštění NJZ zachován minimálně ve výši jako za provozu stávající EDU, což zajistí ochranu biotopů v řece Jihlavě v rámci EVL CZ0614134 - Údolí Jihlavy. Podmínka 2.43 ukládá důsledně zabezpečit, že srážkové vody, zachycené v retenčních nádržích, budou vypouštěny postupně tak, aby bylo v maximální technicky reálně možné míře dosaženo zrovnomnění odtoku
- Uložené podmínky prvostupňového rozhodnutí tak podle názoru soudu zabezpečují jak ochranu kvality a jakosti vody před znečištěním, tak zachování jejího množství a průtoku.
- k ochraně před hlukem: Podmínka č. 2.25 ukládá zpracovat podrobnou akustickou studii hodnotící hlukový vliv zvoleného řešení na nejbližší, resp. potenciálně nejvíce dotčený chráněný venkovní prostor či chráněný venkovní prostor staveb okolních obcí. Studii předložit příslušnému orgánu ochrany veřejného zdraví a stanovit případná opatření vedoucí ke snížení hlukové zátěže. Další ochranu před hlukem stanovuje podmínka č. 2.30 zásady organizace výstavby.
- k ochraně vzduchu – podmínka č. 2.29 ukládá v období výstavby NJZ zabezpečit minimalizaci vlivů na kvalitu ovzduší, a to aplikací preventivních opatření k eliminaci prašnosti v souladu s programem zlepšování kvality ovzduší zóny Jihovýchod, podmínka 2.34 stanovuje povinnost učinit opatření při stavebních pracích zamezujících nadměrnou prašnost
- k ochraně půdy – podmínka 2.8 písm. a-c) ukládá v rámci dokumentace pro stavební povolení vyloučit trvalé a minimalizovat dočasné záборы pozemků určených k plnění funkce lesa, pro zařízení stavenišť, mezideponie skryvaných zemin a mezideponie stavebních materiálů vlastního NJZ na nezbytně nutné případy, vyloučit trvalé a minimalizovat dočasné záборы PUPFL pro zařízení stavenišť, mezideponie skryvaných zemin a stavebních materiálů v koridorech souvisejících liniových staveb pro NJZ v částech jejich tras vedoucích v lese na nezbytně nutné případy, specifikovat důslednou lesnickou rekultivaci ve výstavbou dotčených lesních porostech.
- k ochraně zeleně – podmínka 2.11 ukládá v dalších fázích projektové dokumentace nejdříve v rámci zpracování projektové dokumentace pro stavební povolení po upřesnění polohy jednotlivých objektů NJZ v ploše A, prostorové struktury zařízení stavenišť v ploše B a polohy navrhovaných prvků infrastruktury v plochách C a D vypracovat komplexní dendrologický průzkum se stanovením ponechávaných a kácených jedinců dřevin.
- k ochraně organismů jsou stanoveny: podmínka k zavedení ekologického dozoru 2.33, podle podmínky 2.35 budou před zahájením výstavby během posledních 2 vegetačních období provedeny floristické a faunistické průzkumy dotčeného území za účelem identifikace a lokalizace nejceňnějších společenstev a výskytu zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů; na základě výsledků těchto průzkumů požádat

před zahájením výstavby příslušný orgán ochrany přírody o udělení výjimky z ochranných podmínek dotčených zvláště chráněných druhů; na základě výsledků těchto průzkumů budou před zahájením výstavby upřesněna vhodná zmírňující a kompenzační opatření. Podmínka č. 2.32 ukládá zajistit, že před zahájením výstavby záměru bude na smluvním základě ustanoven ekologický (biologický) dozor pro celý její průběh, který bude dohlížet na dodržování stanovených podmínek k ochraně přírody a bude monitorovat stavební plochy z hlediska výskytu rostlin a živočichů. Volbu biologického dozoru projednat s příslušným orgánem ochrany přírody. Zároveň bude ustanoven zhotovitel ekologických služeb, který bude řešit požadovaná ochranná a preventivní opatření, navrhovaná biologickým dozorem. Biologický dozor v rámci své činnosti zabezpečí, že veškerá realizovaná opatření k ochraně přírody budou detailně evidována, dokumentována a archivována a prostřednictvím průběžných a závěrečných zpráv předávána smluvním partnerům.

- Obecně pak podmínka 2.15 stanovuje v rámci další projektové přípravy NJZ povinnost vypracovat projekt monitorování radiační situace.
- Pro fázi provozu jsou pak stanoveny podmínky pro monitorování a rozbor vlivů záměru na životní prostředí č. 2.44 - 47 - týkají se měření hluku, odtoku kontrolovaného z hlediska fyzikálně chemických parametrů s povinností přijmout nápravná opatření, monitoringu srážkových vod.

92. Z uvedeného vyplývá, že žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí stanovil řadu podmínek. Ty se týkají jak obecného požadavku na zabezpečení ochrany jednotlivých složek životního prostředí po celou dobu existence záměru, tak na průběžné monitorování jeho vlivu, vyhodnocování a požadavek následné aktualizace (podmínky 2.6, 2.15, 2.17, 2.18, 2.21, 2.42, 2.43). Požadavky na eliminaci či okamžité odstranění negativního zásahu pak zohledňují další podmínky (2.29, 2.34, 2.8, 2.11). Žalobce poté sám připouští, že monitoringem se zabývají podmínky 32 - 37 a 15, 44 - 47 závazného stanoviska EIA, které našly obdobu v podmínkách č 2.32 - 2.37 a 2.15, 2.44 - 47 prvostupňového rozhodnutí. V souhrnu tedy podle názoru městského soudu stanovené podmínky ukládají jak pro fázi realizace záměru, tak i pro budoucí užívání záměru jak povinnost monitorování, tak odstraňování následků vlivu záměru na jednotlivé složky životního prostředí.
93. Je třeba připomenout, že záměrem je „*Napojení NJZ EDU na dopravní infrastrukturu*“, která spočívá v (prvostupňovém rozhodnutí blíže specifikované) úpravě silnic II/152, III/15249, napojení účelových komunikací na silnice II/152 a III/15249, úpravě stávajících sjezdů a přeložkou vodovodu VAS na silnici II/152.
94. Žalobce vznesl požadavek toliko na ucelený monitoring po celou dobu realizace záměru. Byť připouští, že některé podmínky jsou jeho požadavku bližší, současně však zcela pomíjí, že prvostupňové rozhodnutí uložilo i jiné podmínky, které zabezpečují ať už průběžný monitoring zasažených složek životního prostředí, obecnou prevenci před zásahem nebo ochranu při negativní zásahu v průběhu realizace záměru. Žalobce ostatně vůbec ani neuvádí, jaké další složky by nad rámec uvedeného měly být dle něj monitorovány a chráněny a nevznáší žádnou konkrétní argumentaci k tomu, proč v tomto ohledu tomu řada stanovených podmínek prvostupňového rozhodnutí jeho požadavku nevyhoví. Podle názoru soudu tedy žalobce dostatečně nezpochybnil, že by nepromítnutí jeho požadavku na Plán monitoringu mělo mít za následek zásadní vadu prvostupňového i žalovaného rozhodnutí. Žalovaný a ministr proto příhodně žalobcův požadavek vypořádali odkazem na

již stanovené podmínky. Úvahy, proč oba správní orgány této námitce žalobce nepřisvědčili a podmínky nestanovili, ze žalovaného rozhodnutí srozumitelně vyplývají. Žalobcova námitka byla tedy přezkoumatelně vypořádána. Postup žalovaného ministra i stavebního úřadu tedy neporušil práva žalobce dle § 3 správního řádu a ani právo na odůvodnění a vypořádání námítky dle § 68 odst. 3 správního řádu.

Námitka vůči stanovisku KHS Jihlava ze dne 10. 8. 2020, č. j.
KHSV/16933/2020/JI/HOK/Sme

95. Žalobce ve správním řízení v podání ze dne 29. 9. 2021 pod bodem 1.1.7 nejprve jen stručně a obecně požádal o provedení přezkumu a doložení závazných stanovisek dle zákona č. 258/2000 Sb., na ochranu veřejného zdraví včetně hlukové studie.
96. Žalovaný k takto obecné námitce v prvostupňovém rozhodnutí shrnul, že stanovisko je vázáno pouze na podmínku týkající se kontroly kvality vody, která má být provedena jako podklad ke kolaudačnímu souhlasu pro stavbu přeložky vodovodního řádu. Předmětná podmínka byla v plném rozsahu převzata do výrokové části tohoto rozhodnutí. Ve vztahu k problematice hluku orgán ochrany veřejného zdraví žádné podmínky nestanovil, přičemž konstatoval, že ochrana před hlukem bude řešena v dalším stupni projektové dokumentace, kdy budou známy nároky na dopravní obsluhu areálu NJZ EDU.
97. Žalobce v rozkladu již konkrétně požádal o provedení přezkumu správnosti a zákonnosti závazného stanoviska KHS v Jihlavě ze dne 10. 8. 2020, č. j. KHSV/16933/2020/JI/HOK/Sme a požádal jej (a v návaznosti na to i do územního rozhodnutí) doplnit o podmínky 2 (*předložení aktuální a podrobné hlukové studie i s návrhy na protihluková opatření, pokud bude během realizace záměru zjištěno, že limity mohou být překročeny nebo pokud hrozí riziko jejich překročení*) a 3 (*před podáním žádosti o stavební povolení předložit podrobnou projektovou dokumentaci, ve které bude uveden harmonogram stavebních prací s podrobným uvedením zabezpečení organizace výstavby s ohledem na dopravní trasy, objízdné trasy, uzavírky, oplocení atp. včetně zabezpečení možnosti příjezdu nebo průjezdu vozidel požární ochrany*). K odůvodnění tohoto požadavku uvedl, že je žádoucí, aby KHS Jihlava měla k dispozici aktuální a odborně kvalitní podklady včetně dokumentace, z nichž bude zřejmé, na jakých místech hrozí překračování zákonných limitů a zda jsou skutečně plánovaná taková technická nebo organizační opatření, které zajistí splnění těchto limitů. Změna výroku závazného stanoviska KHS Jihlava podle přesvědčení žalobce zajistí zmírnění zásahu do veřejného zájmu a to zejména před nadlimitními intenzitami hluku.
98. Žalovaný ministr v napadeném rozhodnutí vyložil, že napadené závazné stanovisko bylo v souladu s § 149 odst. 7 správního řádu předloženo k přezkumu správnímu orgánu, kterým je Ministerstvo zdravotnictví. V odůvodnění potvrzení závazného stanoviska pod č.j. MZDR 12819/2024-6/OVZ ze dne 3. 6. 2024 se Ministerstvo zdravotnictví nejprve podrobně zabývalo jednotlivými částmi a charakteristikami předmětné stavby a dospělo ke stejnému závěru jako Krajská hygienická stanice Kraje Vysočina se sídlem v Jihlavě, tj. že ochrana před hlukem bude řešena v následujícím stupni projektové dokumentace, kdy budou známy nároky na dopravní obsluhu areálu NJZ EDU. I z potvrzení závazného stanoviska Ministerstva zdravotnictví je zjevné, že se jedná o aspekt, který spadá až do dalších stupňů projektové přípravy, konkrétně do stavebního povolení. Ministerstvo zdravotnictví v této souvislosti uvedlo, že neexistuje žádný zákonný požadavek na předložení hlukové studie před podáním žádosti o vydání stavebního povolení tak, jak požaduje žalobce. Ministerstvo

zdravotnictví dále upozornilo, že dokumentace pro stavební povolení bude předmětem posouzení ze strany příslušných orgánů v rámci řízení o povolení stavby.

99. Na str. 19 žalovaného rozhodnutí pak ministr uvedené zopakoval ve vztahu k vyjádření žalobce ze dne 4. 12. 2024 k podkladům rozhodnutí. Neshledal za významné poukazy žalobce na praxi s rozsáhlými liniovými stavbami včetně D48 a D49. Posuzovaná stavba není žádným novým dálničním záměrem, když jejím předmětem jsou pouhé úpravy stávajících dvou silnic II. a III. třídy (a nikoliv výstavba zcela nových silnic) v úsecích o délce max. 400 m, resp. napojení záměru NJZ EDU na tyto silnice na několika místech mající charakter křižovatek. Z předložené dokumentace pro vydání územního rozhodnutí navíc vyplývá, že navržená stavba není s ohledem na své parametry stavbou, která by pro svou realizaci vyžadovala rozsáhlé použití nákladních aut a jiné mechanizace. Shrnutí, že ministerstvo zdravotnictví postupovalo zcela v souladu s § 149 odst. 7 správního řádu, pokud posoudilo důvodnost požadavků žalobce a vysvětlilo, proč tyto námitky nepovažovalo v konkrétním posuzovaném případě za opodstatněné a nevyhovělo jim. Poukázal poté na relevantní součásti projektové dokumentace dle přílohy č. 12 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb či na přílohy č. 1 a 2 vyhlášky č. 227/2024 Sb., o rozsahu a obsahu projektové dokumentace staveb dopravní infrastruktury či přílohu č. 4 vyhlášky č. 131/2024 Sb., o dokumentaci staveb. Uvedl, že výkresů). Ověření, že projektová dokumentace předložená v navazujícím řízení o povolení stavby je připravena v souladu s prováděcími právními předpisy, bude věcí příslušného stavebního úřadu vedoucího předmětné řízení o povolení stavby. Z pohledu územního řízení je však tento požadavek i předčasný, a není tedy relevantní důvod se jím zabývat v územním řízení.
100. Žalobce těmito úvahám vytýká, že žalovaný vadně neodstranil nesplnitelnou podmínku pro žadatele, ukládá mu ji ve stavebním řízení, ač se to týká až kolaudačního souhlasu, poukazuje na nerovnost v nevyhovění uložení 2 podmínek, podle jeho názoru žalovaný odmítá řešit intenzitu hluku. Žalovaný měl v návaznosti na vyjádření žalobce z 4. 12. 2024 zajistit přezkum závazných stanovisek.
101. Městskému soudu ze závazného stanoviska KHS Jihlavy ze dne 10. 8. 2020 vyplývá, že to se týká několika oblastí – hodnocení napojení NJZ EDU na silnici II/152, napojení areálu zařízení staveniště NJZ EDU na silnici III/15249, zkapacitnění silnice III/15249 v úseku pasc. km. 2.060 – 3.260 a SO 321 Přeložka vodovodu VAS na silnici II/152 v km 85.328. Právě k poslednímu stavebnímu objektu se pak váže jediná podmínka tohoto závazného stanoviska přejatá jako podmínka 7.1 prvostupňového rozhodnutí: *„Před vydáním kolaudačního souhlasu (provedením závěrečné kontrolní prohlídky) přeložky vodovodního řádu bude KHS kr. Vysočina předložen kontrolní rozbor vody z provedené přeložky vodovodního řádu. Rozbor bude proveden v rozsahu kráceného rozboru dle vyhlášky č. 252/2004 Sb., kterou se stanoví hygienické požadavky na pitnou a teplou vodu a četnost a rozsah kontroly pitné vody v platném znění. Kontrolní vzorek bude odebrán akreditovanou osobou. Dále budou předloženy doklady o shodě použitých materiálů a doklad o provedení proplachu a desinfekce potrubí. Použité materiály přicházející do styku s pitnou vodou budou odpovídat požadavkům vyhlášky č. 409/2005 Sb., o hygienických požadavcích na výrobky přicházející do přímého styku s vodou a na úpravu vody v platném znění.“*
102. K té přeložce stanovisko uvádí, že stávající vodovodní přivaděč do Moravského Krumlova kříží stávající komunikaci II/152 ...a dále pokračuje podél této komunikace v hraně příkopu. Vodovod je dotčen rozšířením komunikace o nový odbočovací pruh. V místě křížení je navržena přeložka vodovodu DN300 v délce 91,7m....v rozsahu křížení s komunikací je

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

navržena z hrdlového potrubí z tvárné litiny s cementovou vystýlkou. Stanovená podmínka vychází z požadavků vyhlášky č. 252/2004, kterou se stanoví hygienické požadavky na pitnou a teplou vodu a četnost a rozsah kontroly pitné vody a vyhlášky č. 409/2005 Sb., o hygienických požadavcích na výrobky přicházející do přímého styku s vodou a na úpravu vody. Stanovisko uzavírá, že ochrana před hlukem bude řešena v následujícím stupni PD, kdy budou známy nároky na dopravní obsluhu areálu NJZ EDU.

103. V potvrzujícím stanovisku podle § 149 odst. 7 správního řádu ze dne 24. 4. 2024, č. j. MZDR 12819/2024-6/OVZ, se ministerstvo zdravotnictví bezvýhradně ztotožnilo se závazným stanoviskem KHS Vysočina se sídlem v Jihlavě. K rozkladovým požadavkům žalobce obecně uvedl, že podklady ke stavebnímu povolení včetně hlukové studie posoudí v navazujícím řízení dotčené orgány státní správy, neexistuje pak zákonný požadavek na předložení hlukové studie před podáním žádosti o vydání stavebního povolení. Proto se zcela ztotožnil s KHS, že ochrana před hlukem bude řešena v následujícím stupni projektové dokumentace, kdy budou známy nároky na dopravní obsluhu areálu NJZ EDU.
104. Městský soud ke stanovené podmínce závazného stanoviska (tj. podmínky 7.1 prvostupňového rozhodnutí) uvádí, že stavební úprava spočívá toliko v přeložení stávajícího vodovodního potrubí, v přesně stanoveném místě a v přesně stanovené trase. Tato samotná úprava nemá z povahy věci vliv ani na hluk, na dopravu, na přírodu, rozptylové podmínky, na zeleň či jiné složky životního prostředí. A již ve fázi územního řízení je tedy zřejmá podoba a parametry budoucího stavebního objektu. Proto podle názoru městského soudu nic nebrání tomu, aby již v této fázi byla k budoucímu užívání této přeložky stanovena podmínka k otestování hygienických požadavků. Uvedené je naopak logický požadavek, neboť jde o páteční vodovod do Moravského Krumlova, je tedy zapotřebí, aby po provedení úpravy byl provozován co nejdříve, tudíž je vhodné, aby co nejdříve byly otestovány a ověřeny podmínky spojené s jeho provozem. Otestování vzorku má zajistit akreditovaný subjekt. Z povahy věci tedy soudu nevyplývá, proč by tato podmínka neměla být splnitelná.
105. Co se týče žalobcova požadavku 3 předložit před podáním žádosti o stavební povolení podrobnou projektovou dokumentaci, ve které bude uveden harmonogram stavebních prací s podrobným uvedením zabezpečení organizace výstavby s ohledem na dopravní trasy, objízdné trasy, uzavírky, oplocení atp. včetně zabezpečení možnosti příjezdu nebo průjezdu vozidel požární ochrany, žalobce zcela pomíjí podmínky stanovené pod body 2.30 písm. a) a 2.31 prvostupňového rozhodnutí. Těmi je zaručeno, aby pro fázi realizaci stavby byly vypracovány zásady organizace výstavby, aby obyvatelé byli seznámeni se stavbou, charakterem jednotlivých etap výstavby, jsou stanoveny podmínky pro přepravu materiálu, pro dobu provádění hlučných prací, při začátku stavebních prací provedení kontrolního měření hluku a navržení protihlukových opatření, užití strojů s nižší hlučností. Na straně 30 prvostupňového rozhodnutí žalovaný poté shrnul, že samotná stavba řeší úpravu stávajících pozemních komunikací nebo napojení na tyto pozemní komunikace, a to na silnici II. a III. třídy (II/152 a III/15249), přičemž požadavky na jiné napojení z dokumentace pro vydání územního rozhodnutí nevyplývají. Přístup požární techniky ani provedení jejího zásahu není omezen. Připojení na pozemní komunikace vyhovuje požadavkům bezpečného užívání staveb a bezpečného a plynulého provozu na přilehlých pozemních komunikacích (což potvrzuje i závazné stanovisko k připojení, stanovisko pro územní a stavební řízení a stanovisko k umístění trvalého dopravního značení vydané Krajským ředitelstvím policie kraje Vysočina, Územní odbor Třebíč, Dopravní inspektorát, č.j. KRPJ-92075-5/ČJ-2020-

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

161006-ROU ze dne 6. 11. 2020 a rozhodnutí Městského úřadu Třebíč, odboru dopravy a komunálních služeb č.j. ODKS 90073/20 – SPIS 14652/2020/PJ ze dne 21. 12. 2020).

106. Žalobce podle názoru soudu navrhl tedy doplnění podmínky, která je ve své podstatě zcela nadbytečná. Podle názoru soudu minimálně podstatu žalobcova požadavku zabezpečují již stanovené podmínky. Oproti tomu žalobce nijak nezpochybňuje, proč by již stanovené podmínky tomuto požadavku neměly vyhovovat.
107. Co se týče požadavku 2 na předložení aktuální a podrobné hlukové studie i s návrhy na protihluková opatření, pokud bude během realizace záměru zjištěno, že limity mohou být překročeny nebo pokud hrozí riziko jejich překročení, součástí správního spisu je dokumentace vlivů záměru na životní prostředí z června 2017. V kapitole D.I.3 na stranách 320 a násl. se zabývá vlivem hluku jak z provozu samotného NJZ, tak z dopravy (s rozlišením s realizací NJZ EDUi bez ní) a to ve vztahu k nejbližší obytné zástavbě (Dukovany, Slavětice, Mohelno, Kordule, Rouchovany) a na veřejných komunikacích. Konstatuje se určitý nárůst hlukové zátěže s tím, že se doporučují technicko organizační opatření k eliminaci zvukové zátěže – tichý asfalt, výměna oken s protihlukovou úpravou. Rovněž posouzení vlivu hodnotí vliv v průběhu samotné realizace NJZ EDU i z provozu v průběhu výstavby. I v tomto případě podklad uvádí, že jde o nárůst hluku. Doporučena jsou rovněž již uvedená technicko organizační opatření – snížení rychlosti, přesun dopravy na železnici, která má odstup od chráněného prostoru.
108. Jde tedy o podklad, který byl předložen už ve fázi územního řízení. Jde sice o podklad z roku 2017, ale soud nemá důvod pochybovat o jeho aktuálnosti a příhodnosti i pro pozdější fáze realizace záměru. Zohledňuje totiž jen specifické hodnoty dopravy – ať už na dobu výstavby, nebo potom pro provoz realizovaného NJZ EDU. Není tedy důvod se domnívat, že by později měl být nárůst hluku z dopravy zásadně větší, než bylo uvažováno, není tedy podle názoru soudu důvod se domnívat, že by i tyto údaje o hluku z provozu měly být ve skutečnosti navýšeny. Proto podle názoru soudu je i požadavek 2 za těchto okolností nadbytečný.
109. V územním řízení byl tedy požadavek naplněn. Žalovaný i ministr proto tento požadavek podle názoru soudu správně vypořádali s tím, že taková studie bude aktuálně pro vyšší stupeň projektové dokumentace, tj. pro stavební povolení.
110. Soud uzavírá, že z prvostupňového i ze žalovaného rozhodnutí vyplývají úvahy, proč správní orgány námitkám žalobce nepřisvědčili a podmínky nestanovili dle jeho požadavků. Stanovené podmínky i tak shledali za dostatečné, proto nebyli povinni vyžádat nové závazné stanovisko, které by mělo dle žalobcových představ lépe reagovat na jeho požadavky. Ani v tomto případě správní orgány neporušili práva žalobce dle § 3 správního řádu a ani právo na odůvodnění a vypořádání námítky dle § 68 odst. 3 správního řádu.

K ochraně dřevin a k náhradní výsadbě

111. Žalovaný výrokem II. prvostupňového rozhodnutí povolil podle § 8 odst. 6 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, vyhlášky č. 189/2013 Sb., o ochraně dřevin a povolování jejich kácení, ve znění pozdějších předpisů, a § 9 odst. 5 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů, a na základě kladného závazného stanoviska ze dne 12. 6. 2023, které pod č.j. OUDUK-220/2023/02-ŽP vydal Obecní úřad

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

Dukovany, jako orgán ochrany přírody, pověřený na základě usnesení Krajského úřadu Kraje Vysočina, odboru životního prostředí a zemědělství, vydaného dne 15. 2. 2023 pod č. j. KUJI/19720/2023, sp. zn. OŽPZ 298/2023, ve smyslu § 7 odst. 2, § 61 odst. 1 písm. a) a § 109 odst. 3 písm. b) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů, a podle § 75 odst. 1 písm. a) a § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, a ve smyslu § 10 a 11 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, pro stavbu „*Napojení NJZ EDU na dopravní infrastrukturu*“ kácení (blíže specifikovaných) dřevin o obvodu kmene 80 cm a více ve výšce 130 cm nad zemí v celkovém počtu 16 ks.

112. To za splnění dvou podmínek: 1) kácení dřevin/zapojeného porostu je možné provést pouze v případě realizace výše uvedené stavby, 2) kácení bude provedeno před zahájením výstavby, pokud možno v době vegetačního klidu, v závislosti na aktuálním harmonogramu výstavby.
113. K povolenému kácení současně uložil povinnost náhradní výsadby podle § 8 odst. 6 zákona o ochraně přírody a krajiny, § 9 odst. 5 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ke kompenzaci ekologické újmy, a to 35 ks švestka (vysokokmen, výška kmene 170 cm a více); 15 ks dub zimní (obvod kmene 10-12 cm, s balem), 20 ks jeřáb ptačí (obvod kmene 10-12 cm, s balem); 10 ks hloh obecný (velikost 100 cm a výše), 10 ks slivoň myrobalán (velikost 100 cm a výše), 10 ks líska obecná (velikost 100 cm a výše).
114. Pro provedení náhradní výsadby stanovil podmínky: 1) Náhradní výsadba bude provedena na pozemcích parc. č. 591/24 a 1277 v k. ú. Rouchovany, 2) Náhradní výsadba bude provedena nejpozději do 2 let od provedení kácení, 3) Současně se žadateli stanovuje povinnost pečovat o vysazené dřeviny po dobu 5 let ode dne provedení výsadby. Následná péče bude spočívat v pravidelné záливce, odplevelení, provádění pěstebních řezů, opravách kotvení.
115. Výrok II. vychází ze závazného stanoviska Obecního úřadu Dukovany, jako orgánu ochrany přírody, ze dne 12. 6. 2023, č.j. OUDUK-220/2023/02-ŽP. To udělilo souhlas ke kácení označených 16 ks dřevin za dodržení podmínek specifikovaných výše v prvostupňovém rozhodnutí, včetně uložené kompenzace způsobené ekologické újmy provedením náhradní výsadby 100 ks dřevin o parametrech 100 či 170 cm výšky a více nebo obvodu kmene 10-12 cm. Náhradní výsadba je uložena do 2 let od kácení a stanovená péče 5 let ode dne provedení výsadby.
116. Dotčený orgán se neztotožnil s námitkami žalobce o potřebě doložení rozhodnutí o výjimkách dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny, závazného stanoviska k zásahu do významného krajinného prvku dle § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny a do krajinného rázu dle § 2 odst. 2 cit. zákona. Tyto požadavky se nedotýkají orgánu ochrany přírody příslušnému k vydání závazných stanovisek ke kácení dřevin, ale stavebního úřadu, který by měl rámci tohoto rozhodnutí zohlednit rovněž další požadavky ve vztahu ke kácení dřevin, které by případně mohly vyplývat ze stanovisek, rozhodnutí či jiných aktů ostatních orgánů ochrany přírody. Neshledal důvodný požadavek na doložení odborného znaleckého posudku hodnotícího stav, kvalitu a sadovnickou hodnotu kácených dřevin, neboť takový požadavek nemá oporu v zákoně ani v prováděcí vyhlášce. Jedná se o podklad pro majetkové vyrovnání mezi žadatelem a majitelem kácených dřevin, nemá tedy vliv na vydání závazného stanoviska. Stav, kvalitu a hodnotu kácených dřevin bylo možné dostatečně zhodnotit na základě podkladů předložených žadatelem.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

117. Žalovaný v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí poté uvedl, že o kácení dřevin stavební úřad rozhodoval na podkladu závazného stanoviska Obecního úřadu Dukovany, plně respektoval podmínky v něm stanovené, které převzal do výroku tohoto rozhodnutí, a to jak co se týká samotného povolení kácení a jeho podmínek, tak i co se týká požadavku na provedení náhradní výsadby. Stručně shrnul jeho obsah, s nímž se ztotožnil. Následně vypořádal jednotlivé námitky žalobce. Uvedl, že rozhodnutí o udělení výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny není dle § 4 vyhlášky č. 189/2013 Sb., o ochraně dřevin a povolování jejich kácení, ve znění pozdějších předpisů, povinnou náležitostí žádosti o závazné stanovisko ke kácení dřevin, tzn. není povinností správního orgánu toto závazné stanovisko vést ve spise, obdobně vypořádal rovněž námitku absence závazného stanoviska k zásahu do významného krajinného prvku dle § 4 odst. 2 či do krajinného rázu dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny.
118. Shrnutí, že na základě vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin určených ke kácení byla stanovena ekologická újma způsobená kácením dřevin. Za účelem její kompenzace byla žadateli stanovena povinnost k provedení adekvátní (přiměřené) náhradní výsadby autochtonních druhů odpovídající této ekologické újmě, byly stanoveny vhodné pozemky určené k výsadbě a povinnost zajištění následné péče v maximální přípustné délce trvání 5 let. Rozsah náhradní výsadby byl navržen dle charakteru pozemků, které byly vyčleněny pro účely provádění náhradní výsadby a potřeb jejich vlastníků. Pro výpočet byl použit program pro oceňování dřevin dle Metodiky AOPK ČR Oceňování dřevin rostoucích mimo les dostupný v době vydání závazných stanovisek, přičemž zohledněn byl i funkční a estetický význam dřevin (tabulkové hodnocení funkčního a estetického významu). Kácení dřevin je vázáno na realizaci stavby.
119. Časové omezení kácení nebylo striktně stanoveno, avšak je požadováno provedení kácení, pokud možno v době vegetačního klidu. Tento požadavek odpovídá § 5 vyhlášky č. 189/2013 Sb., o ochraně dřevin a povolování jejich kácení, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož se kácení dřevin provádí zpravidla v době vegetačního klidu v závislosti na aktuálním harmonogramu výstavby. Právě kolize s aktuálním harmonogramem výstavby může být u povolovaného záměru odůvodněným případem, kdy lze uvažovat o provedení kácení mimo vegetační období, a to zvláště s přihlédnutím k úzké provázanosti povolované stavby s ostatními stavbami tvořícími záměr Nový jaderný zdroj v lokalitě Dukovany. Současně byla stanovena povinnost provedení náhradní výsadby do 24 měsíců od realizace kácení a pečovat o vysazené dřeviny po dobu pěti let za účelem zajištění přizpůsobení a aklimatizace nově vysazených dřevin.
120. V řízení o rozkladu Krajský úřad kraje Vysočina v potvrzení závazného stanoviska ze dne 19. 8. 2024, č. j. KUJI/75584/2024 shledal, že napadené závazné stanovisko odpovídá požadavkům § 8 odst. 1 i § 9 zákona o ochraně přírody, neurčitý právní pojem „*závažný důvod pro povolení kácení dřeviny*“ je naplněn převažujícím veřejným zájmem na stavebním záměru nad obecnou ochranou zde posuzovaných dřevin. K odvolacím námitkám žalobce konstatoval, že nastavené podmínky považuje za dostačující pro případ nerealizace záměru: Pokud bude záměr realizován, tak na základě právně účinných individuálních právních aktů. Podmínka kácení v době vegetačního klidu není problematická z hlediska ochrany dřevin, ale z hlediska dalších chráněných zájmů (obecná a zvláštní ochrana druhů, ochrana ptáků). Ochrana těchto hodnot jde ale mimo rámec povolení ke kácení dřevin podle § 8 odst. 6 zákona o ochraně přírody a krajiny. Náhradní výsadbu pak považuje krajský úřad za dostatečnou mj. ve vztahu ke kvalitě a kvantitě v územním obvodu obce Rouchovany, proto

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

je správné umístit zeleň do jiné části téže obce, která jí nedisponuje v takové míře. Rovněž uvedl, že povinnost náhradní výsadby a péče o ni znamená povinnost žadatele ji nahradit, pokud by se tak stalo z objektivních příčin nelze to po žadateli požadovat.

121. Žalované rozhodnutí, stejně jako výrok I. potvrdil bez výhrady i výrok II. prvostupňového rozhodnutí o kácení dřevin a náhradní výsadbě. K námitkám na změnu 2 podmínek a doplnění třetí a k námitce nepřezkoumatelnosti stanoviska uvedl následující. Shrnul obsah obou stanovisek s tím, že napadené závazné stanovisko Obecního úřadu Dukovany bylo předloženo k přezkumu správnímu orgánu nadřízenému, kterým je Krajský úřad Kraje Vysočina, který jej potvrdil.
122. Následně nepřisvědčil námitce nepřezkoumatelnosti obou stanovisek a ani prvostupňového rozhodnutí, které z těchto stanovisek vycházelo. Co se týče doplnění podmínky 1, je toho názoru, že podmínka je formulována dostatečným, jednoznačným a vymahatelným způsobem tak, že zajišťuje, aby ke kácení nedošlo zbytečně a bylo provedeno jen v případě realizace stavby. Tato skutečnost je z hlediska naplnění smyslu a účelu ochrany dřevin klíčová. K realizaci stavby bude možné přistoupit až po splnění všech veřejnoprávních podmínek, včetně získání povolení stavby. Kácení bude kompenzováno náhradní výsadbou, která má být provedena do dvou let od provedení kácení.
123. Co se týče úpravy podmínky č. 2, týkající se provedení kácení pokud možno v době vegetačního klidu, setrval na tom, že odpovídá požadavkům vyplývajícím ze zákona č. 114/1992 Sb. a z § 5 prováděcí vyhlášky č. 189/2013 Sb., o ochraně dřevin a povolování jejich kácení. Ze správního spisu ani z námitek žalobce přitom nevyplývají žádné skutečnosti, které by z pohledu ochrany dřevin vyvolávaly potřebu v posuzovaném případě dobu kácení více omezovat nad rámec požadovaný citovanými právními předpisy. Poukázal na to, že Krajský úřad Kraje Vysočina deklaroval, že předmětná podmínka není problematická z hlediska ochrany dřevin samotných, ale vzhledem k dalším chráněným zájmům dle zákona č. 114/1992 Sb. jako je obecná a zvláštní ochrana druhů či ochrana ptáků, které však leží mimo obsah povolení ke kácení dřevin. Krajský úřad pak posoudil i vliv kácení na další zájmy a funkce namítané žalobcem, a dospěl k závěru, že z pohledu těchto funkcí není kácení problematické. To nicméně nevylučuje, aby tak učinily v dalších fázích povolovacího procesu, které budou dle platných právních předpisů pro realizaci posuzované stavby vyžadovány (např. v rámci řízení o povolení stavby). Kontrolní mechanismy a dohled nad průběhem kácení je totiž dostatečně zajištěn již na základě podmínky č. 2.32 výroku I. Napadeného rozhodnutí, která je převzata ze závazného stanoviska EIA. Uzavřel, že požadavky žalobce jsou nedůvodné a nadbytečné. Co se týká náhradní výsadby, postup a způsob jejího stanovení je podrobně popsán v napadeném závazném stanovisku, rozsah náhradní péče byl navržen dle charakteru pozemků, které byly vyčleněny pro účely provádění náhradní výsadby a potřeb jejich vlastníků, a to po konzultaci a odsouhlasení s obcí Rouchovany. Přednostně byly využity pozemky liniového charakteru s tím, že primárním cílem bylo nahradit převážně divoce rostoucí dřeviny určené ke kácení ovocnými druhy dřevin, které byly v krajině dříve hojně vysazovány. Na pozemcích vzdálenějších od obce mohou být využity výsadby stromořadí neovocných druhů, které budou v budoucnu dělit na menší celky nyní intenzivně obdělávané lány zemědělské půdy. Kombinací ovocných i neovocných dřevin bude zajištěna prostorově i druhově vhodná výsadba dotvářející celkový ráz dané lokality. Poukázal rovněž na to, že oceněnou způsobenou ekologickou újmu převyšuje uložená náhradní výsadba. Co se týče požadavku na zabezpečení opětovné výsadby v případě úhynu, žalovaný uvedl, že cílem následné péče je

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

riziko poškození či úhynu vysazených dřevin minimalizovat. Pokud by k němu přitom i přes řádně prováděnou péči došlo (a to např. i z objektivních příčin mimo vliv žadatele, typicky z důvodu přírodních vlivů či vandalismu), nelze tuto skutečnost klást k tíži žadatele, který by své povinnosti uložené mu rozhodnutím o kácení dřevin řádně plnil.

124. K námitce, že podle žalobce není zřejmé, které všechny podklady měl obecní úřad pro své rozhodování, jak konkrétně byl vyhodnocen estetický a funkční význam kácených dřevin dle ust. § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny a jaké konkrétní důvody vedly k uložení nepřiměřeně vysoké náhradní výsadby a na základě jaké ekologické újmy ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, soud uvádí následující.

125. Z obsahu potvrzujícího závazného stanoviska vyplývá, že krajský úřad se zcela a bezvýhradně ztotožnil s Obecním úřadem Dukovany a neshledal důvod k jakémukoliv odklonu. To protože podle jeho názoru bylo toto závazné stanovisko přesvědčivé, opřené o uvedené podklady a žalobce nevznesl v rozkladu námitky, které by jej relevantně zpochybnil. Nebylo tedy nezbytné, aby doslovně krajský úřad přepisoval úvahy a podklady, ze kterých obecní úřad vycházel, stačilo, pokud se s úvahami obecního úřadu ztotožnil.

126. Co se tedy týče konkrétních podkladů, ze závazného stanoviska Obecního úřadu Dukovany vyplývá, že:

- provedl místní šetření, s cílem ověření polohy, parametrů a stavu dřevin určených ke kácení, jakož i důvodů pro jejich kácení uvedených v žádosti dendrologické posouzení, které byly doplněny o poznatky z místního šetření,
- vycházel i z dendrologických průzkumů dané lokality, s nimiž se pověřený orgán ochrany přírody seznámil v rámci své předchozí úřední činnosti (a to zejména v souvislosti s přípravou vyjádření k námitkám účastníků řízení týkajícím se závazných stanovisek ke kácení dřevin vydaných Obecním úřadem Dukovany dne 16.02.2021 v souvislosti s vybranými stavbami tvořícími Nový jaderný zdroj Dukovany.

127. V rámci hodnocení byl brán zřetel na polohu a funkci jednotlivých dřevin, porostů dřevin a keřových porostů v krajině (např. dělící funkce porostů rozdělující intenzivně obdělávané lány zemědělských pozemků, pohledová krycí funkce dřevin v dálkových pohledech ve vztahu k vedení vysokého napětí, doprovodná funkce dřevin podél komunikací, estetická funkce

dřevin ve vztahu k objektům drobné architektury). Pro účely hodnocení konkrétních porostů,

které byly předmětem žádosti o kácení dřevin, byla zpracována tabulka zohledňující biologickou funkci dřevin (hnízdíště ptáků, dutiny, možná přítomnost hmyzu), krajinné působení dřeviny (solitér, součást skupiny, význam stromu jako estetického prvku, vizuální efekt, frekvence pohybu osob), stav dřevin (vitalita, zdravotní stav, perspektiva). Zároveň bylo

provedeno slovní hodnocení lokality. Takto provedené vyhodnocení estetického a funkčního

významu dřevin a ekologické újmy, která by mohla vzniknout jejich vykácením, bylo následně

základem pro stanovení rozsahu náhradní výsadby.

128. Dotčený orgán konstatoval, že závažné důvody ke kácení vymezených dřevin jsou dány potřebou výstavby Nového jaderného zdroje v lokalitě Dukovany (a to včetně staveb souvisejících), jež je deklarovaná Státní energetickou koncepcí ČR. Záměr je pak umístěn v souladu s Politikou územního rozvoje a Zásadami územního rozvoje Kraje Vysočina. Tento veřejný zájem současně v posuzovaném případě převyšuje nad zájmem na zachování dřevin určených ke kácení, a to při vědomí vysoké priority povolovaného záměru (coby stavby celostátního i mezinárodního významu) a funkčního a estetického významu příslušných dřevin a s tím související ekologické újmy, která by mohla být způsobena jejich vykácením. Ekologickou újmu způsobenou kácením lze přitom kompenzovat stanovením náhradní výsadby.
129. Rozsah náhradní výsadby byl navržen dle charakteru pozemků, které byly vyčleněny pro účely provádění náhradní výsadby a potřeb jejich vlastníků. Přednostně byly využity pozemky liniového charakteru (stávající i původní polní cesty, historické meze). Primárním cílem bylo nahradit převážně divoce rostoucí dřeviny, určené ke kácení, ovocnými druhy dřevin, které byly dříve v dané krajině hojně vysazovány a nyní postupně mizí a jsou nahrazovány spíše krajinnotvornou zelení. Pozemky více vzdálené od obce mohou být využity pro návrh výsadby stromořadí neovocných druhů, které budou v budoucnu dělit na menší celky nyní intenzivně obdělávaných lánů zemědělské půdy. Ovocné i neovocné stromy mohou být při výsadbě vhodně kombinovány. Tím bude zajištěna prostorově i druhově vhodná výsadba dotvářející celkový ráz dané lokality. Při návrhu náhradní výsadby bylo postupováno v souladu s Metodikou AOPK ČR Oceňování dřevin rostoucích mimo les (na ní založeným programem pro oceňování), přičemž zohledněn byl i funkční a estetický význam dřevin (tabulkové hodnocení funkčního a estetického významu - viz výše). Pro náklady spojené s rozsahem finančních nároků následné péče byly využity Náklady obvyklých opatření MŽP, část Zeleň rostoucí mimo les. Rozsah náhradní výsadby byl rovněž konzultován a odsouhlasen s obcí Rouchovany.
130. Délka náhradní péče byla stanovena v maximálním možné délce, a to na období 5 let, za účelem zajištění přizpůsobení a aklimatizace nově vysazených dřevin. Termín kácení dřevin nebyl striktně stanoven, žadatel je však oprávněn provést kácení pouze v případě realizace stavby, a to před zahájením výstavby a pokud možno v době vegetačního klidu. Cílem takto stanovených podmínek bylo zajistit, aby kácení dřevin proběhlo vzhledem k harmonogramu výstavby v takovém období, které bude z hlediska ochrany dřevin co nejvhodnější a umožní jeho co nejšetrnější provedení.
131. Specifikace stromů povolených prvostupňovým rozhodnutím ke kácení spočívá toliko v uvedení počtu a jejich polohy na označených pozemcích v katastrálním území Heřmanice u Rouchovan. Závazné stanovisko pak uvádí, že přesná specifikace dřevin je uvedena v žádosti o závazné stanovisko, jehož přílohou je i dendrologické posouzení. Součástí předloženého správního spisu je pak dendrologický průzkum „*Napojení NJZ EDU na dopravní infrastrukturu*“ ze dne 3. 1. 2020, RNDr. V. K., Ph.D. Ten se v tabulkové části zabývá přehledem všech dřevin v oblasti záměru, zvláště pak i dřevinám s obvodem kmene nad 80 cm. Z tohoto přehledu vyplývá, že prakticky všechny (s výjimkou jedné) dřeviny v k. ú. Heřmanice u Rouchovan nedisponují ekologickým významem, zdravotní stav téměř poloviny z nich je proschlý, či mírně proschlý, s trhlínami a puklinami kmene. Dle dendrologického průzkumu je zjevné, že ty nejsou ostatně ani hnízdištěm ptáků.
132. Jak vyplývá ze závazného stanoviska Obecního úřadu Dukovany a jeho podkladů, pro určení dřevin ke kácení tedy zjevně rozhodoval zdravotní stav a ekologická funkce stromů.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

Odstraněny jsou totiž převážně nefunkční stromy a všechny bez ekologické funkce (tj. že nejsou ani hnízdištěm ptáků). Odůvodnění vyhodnocení estetického a funkčního významu dle § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny je tedy v závazném stanovisku a potažmo v prvostupňovém a žalovaném rozhodnutí zcela srozumitelné a má i oporu v podkladech správního spisu.

133. Co se týče úvah o přiměřenosti náhradní výsadby a kompenzace ekologické újmy dle § 9 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, závazné stanovisko i prvostupňové rozhodnutí přesvědčivě vyložilo, že cílem je obnovit i výsadbu ovocných stromů, přičemž kombinace výsadby ovocných a stromů je z hlediska rozvoje a dotváření rázu lokality. Z toho vyplývá, že újma způsobená pokácením ekologicky nevýznamných dřevin je kompenzována dřevinami, které mají vést k rozvoji dané lokality. Pro ocenění byla použita metodika, která svědčí o tom, že i z hlediska cenového vyčíslení je ekologická újma vykompenzována náhradní výsadbou, což žalobce ani nezpochybňuje.
134. Podle žalobce dále chybějí konkrétní a přesvědčivé důvody pro zamítnutí uložit změnu 2 požadavků a zavést 1 nový požadavek a také odůvodnění závazného stanoviska, které na str. 36-37 rozhodnutí MPO ze dne 30.10.2023 chybí (tzn. podklady pro jeho vydání a důvody, proč byla uložena vysoká náhradní výsadba, jak byla zjišťována ekologická újma apod.). KÚ v Jihlavě navíc ve svém stanovisku neuvádí název žalobce a ani konkrétní důvody jeho námitek a návrhu na provedení přezkumného řízení, natož obsah jeho konkrétních návrhů a připomínek, kterými se Krajský úřad v Jihlavě nezabývá či jen povrchně.
135. V první řadě soud konstatuje, že závazné stanovisko je jako podklad prvostupňového rozhodnutí uvedeno ve výroku II (tj. vyplývá z něj, že na základě kladného závazného stanoviska ze dne 12. 6. 2023, pod č.j. OUDUK-220/2023/02-ŽP bylo rozhodnuto) a poté je uvedeno mezi podklady pod bodem 35 na str. 19. Je tedy zcela zjevné, že z něj stavební úřad vycházel a podle tohoto závazného stanoviska vydal povolení ke kácení dřevin a podmínky náhradní výsadby a následné péče o ni. Výslovně to pak vyplývá i ze strany 25 a 37 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Odůvodnění výroku II. pak plně koresponduje odůvodnění závazného stanoviska.
136. Je pravdou, že z potvrzení závazného stanoviska nevyplývá výslovně označení žalobce jako odvolatele či shrnutí jeho odvolacích námitek. Záměna v osobě odvolatele je však podle názoru soudu zcela vyloučena. Dle úvodu tohoto stanoviska jde o přezkoumání závazného stanoviska Obecního úřadu Dukovany, je i označen i záměr nezaměnitelným způsobem. Ze samotného obsahu je pak zřejmé, že jde o odvolání ve věci povolení kácení dřevin, přičemž toto stanovisko reaguje právě na žalobcovy námítky, ať už k uložení podmínky ochraňující dřeviny v případné nerealizaci záměru, otázkou kácení v době vegetačního klidu či v reakci na doplnění podmínek o náhradní výsadbě a následnou péči. Úvahy stanoviska jsou sice stručné, ale vyplývá z nich, proč krajský úřad neshledal žalobcovy požadavky na změnu a doplnění podmínek pro povolení krácení dřevin za důvodné. Ztotožnil se s víceméně podrobným odůvodněním Obecního úřadu, které již neopakoval. To je stranám známé, je součástí správního spisu, proto tyto úvahy lze tak podrobit soudnímu přezkumu.
137. Žalovaný se zabýval vypořádáním žalobcových rozkladových námitek na straně 7 a násl. žalovaného rozhodnutí. Vždy ke každému namítanému okruhu shrnul jednak obsah rozkladové námítky, rovněž tak shrnul i relevantní obsah vyjádření, které žalobce učinil 4. 12. 2024. Konkrétně ve vztahu k výroku II. prvostupňového rozhodnutí (tj. povolení ke kácení dřevin a náhradní výsadbě) se námitkami zabýval na straně 24 a násl. Z odůvodnění

vyplývá, že ministr vycházel ze závazného stanoviska Obecního úřadu Dukovany a z potvrzujícího stanoviska Krajského úřadu Vysočina. To jsou tedy relevantní podklady, z nichž vycházel při posouzení rozkladových námitek žalobce k výroku II. prvostupňového rozhodnutí, ostatně jde o závazná stanoviska, která jsou pro něj závazná podle § 149 odst. 1 správního řádu. Žalovaný shrnul obsah stanovisek, vyložil úvahy obou správních orgánů, shledal je za přezkoumatelná, jednoznačně se s těmito stanovisky ztotožnil. Hodnotil je jako logické a rovněž konzistentní s tím, co Obecní úřad Dukovany uvedl již v napadeném závazném stanovisku, v němž blíže popsal a rozvedl své úvahy a důvody pro vydání tohoto závazného stanoviska a stanovení jednotlivých podmínek. S těmito stanovisky se ministr jednoznačně ztotožnil, stejně tak se ztotožnil i s odůvodněním prvostupňového orgánu. Za této situace tedy stačilo, pokud ministr odkázal v odůvodnění jak na závazná stanoviska, tak na závěry prvostupňového rozhodnutí, se kterými se zcela ztotožnil.

138. Úvahy žalovaného ministra o tom, že byly naplněny podmínky podle § 8 (povolení ke kácení pro existenci závažných důvodů po vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin) a § 9 (uložení náhradní výsadby a následné péče) zákona o ochraně přírody a krajiny, tak konkrétně vyplývají z toho, jak tyto otázky posoudily oba dotčené správní orgány a prvostupňový orgán, aniž by bylo nezbytné, aby žalovaný tyto úvahy obsáhle opakoval.
139. Žalovaný v odůvodnění dále přidal vlastní úvahy, a to k vypořádání navrhovaných dvou změn podmínek (str. 28 – 29) a ke změně v podmínce náhradní výsadby (str. 30). Stručně shrnuto, u podmínky 1 shledal, že již stávající podmínky stačí k ochraně dřevin v případě, že by stavba nebyla realizována a žalobcem navrhovaná změna na tom nic nemění. U podmínky č. 2 zase poukázal na § 5 prováděcí vyhlášky č. 189/2013 Sb., o ochraně dřevin a povolování jejich kácení, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož platí, že: *„Kácení dřevin se provádí zpravidla v období jejich vegetačního klidu. Obdobím vegetačního klidu se rozumí období přirozeného útlumu fyziologických a ekologických funkcí dřeviny.“* S tím, že ze správního spisu ani z námitek žalobce přitom nevyplývají žádné skutečnosti, které by z pohledu ochrany dřevin vyvolávaly potřebu v posuzovaném případě dobu kácení více omezovat nad rámec požadovaný citovanými právními předpisy. Uvedl, že nejde jen o ochranu dřevin, ale i o ochranu souvisejících zájmů. U těch mj. s odkazem na požadavek kácení v souladu s harmonogramem výstavby uvedl, že orgány ochrany přírody žádné konkrétní závazné požadavky a podmínky nevznesly, mohou tak však učinit v dalších fázích procesu, pokud to bude vyžadováno pro realizaci záměru. Kontrolní mechanismy a dohled nad průběhem kácení je totiž dostatečně zajištěn již na základě podmínky č. 2.32 výroku prvostupňového rozhodnutí.
140. Ke stanovení povinnosti náhradní výsadby s odkazem rovněž na závazná stanoviska shrnul, že způsobená újma byla dostatečně kompenzována, což svými námitkami žalobce ani nezpochybnil. Co se týče povinnosti následné péče, zde žalovaný uvedl, že ta byla stanovena na maximální délku 5 let. Opětovná výsadba v případě vážného poškození či úhynu pak není předpokládána ani právními předpisy. V této souvislosti poukázal na smysl a cíl následné péče, kterým je riziko poškození či úhynu vysazených dřevin minimalizovat. Pokud by k němu přitom i přes řádně prováděnou péči došlo (a to např. i z objektivních příčin mimo vliv žadatele, typicky z důvodu přírodních vlivů či vandalismu), nelze tuto skutečnost klást k tíži.
141. Z výše uvedeného jsou tedy zřejmé úvahy žalovaného o naplnění podmínek pro uložení kácení dřevin i povinnosti náhradní výsadby a péče o ně a i to, proč nevyhověl žalovaný či

prvostupňový orgán žalobcovým námitkám na změnu výroku II. Tyto úvahy lze tedy přezkoumat.

142. Konkrétně tedy žalovaný výrokem II. prvostupňového rozhodnutí povolil podle § 8 odst. 6 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, vyhlášky č. 189/2013 Sb., o ochraně dřevin a povolování jejich kácení, ve znění pozdějších předpisů, a § 9 odst. 5 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů, a na základě kladného závazného stanoviska ze dne 12. 6. 2023, které pod č.j. OUDUK-220/2023/02-ŽP vydal Obecní úřad Dukovany, jako orgán ochrany přírody, pověřený na základě usnesení Krajského úřadu Kraje Vysočina, odboru životního prostředí a zemědělství, vydaného dne 15. 2. 2023 pod č. j. KUJI/19720/2023, sp. zn. OŽPZ 298/2023, ve smyslu § 7 odst. 2, § 61 odst. 1 písm. a) a § 109 odst. 3 písm. b) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů, a podle § 75 odst. 1 písm. a) a § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, a ve smyslu § 10 a 11 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, pro stavbu „*Napojení NJZ EDU na dopravní infrastrukturu*“ kácení (blíže specifikovaných) dřevin o obvodu kmene 80 cm a více ve výšce 130 cm nad zemí v celkovém počtu 16 ks.
143. To za splnění dvou podmínek: 1) kácení dřevin/zapojeného porostu je možné provést pouze v případě realizace výše uvedené stavby, 2) kácení bude provedeno před zahájením výstavby, pokud možno v době vegetačního klidu, v závislosti na aktuálním harmonogramu výstavby.
144. Žalovaný v odůvodnění srozumitelně uvedl, že podmínka č. 1 se vztahuje až na dobu realizace výstavby. Soud přisvědčuje žalobci v tom, že tato formulace jistě nepodmiňuje povolení na získání stavebního povolení. Podmínka je však vázána až na okamžik faktické realizace záměru. K té však nemůže dojít dříve, než budou splněny podmínky pro takovou realizaci, především existence stavebního povolení záměru.
145. Žalobce v této souvislosti namítá, že některé stavební objekty lze vystavět i bez stavebního povolení a že by takto mohlo dojít ke kácení i dříve. Předmětná podmínka však váže provedení 1) kácení dřevin/zapojeného porostu pouze v případě realizace výše uvedené stavby. Stavbou se v prvostupňovém rozhodnutí rozumí celý záměr „*Napojení NJZ EDU na dopravní infrastrukturu*“ (srov. str. 1 prvostupňového rozhodnutí), která se skládá ze 16 stavebních objektů (srov. § 110 odst. 2 písm. e) stavebního zákona, § 158 odst. 1, 2 zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon, str. 2 prvostupňové rozhodnutí a přílohu č. 12, část A.2 vyhlášky č. 499/2006 Sb. o dokumentaci staveb resp. část D Přílohy č. 1 vyhlášky č. 131/2024 Sb., o dokumentaci staveb). Až v případě realizace celé této stavby tj. včetně všech 16 stavebních objektů, je tak povoleno provést kácení dřevin. Pakliže tento záměr, skládající se z několika stavebních objektů, vyžaduje stavební povolení, bude až tímto stavebním povolením povolena realizace celého tohoto záměru. Podle názoru soudu proto formulaci této podmínky, kdy by mělo být provedení kácení vázáno na získání pravomocného stavebního povolení, není nezbytné měnit.
146. Soud se neztotožnil se žalobcem ani v tom, že by toto kácení bylo možné provést kdykoliv. Z podmínek 1) a 2) vyplývá, že povolování záměru musí dospět nejprve do fáze možné realizace výstavby a teprve před samotnou realizací a pokud možno v období vegetačního klidu, je možné provést kácení dřevin. Ke kácení přitom byly stanoveny stromy, které neslouží k hnízdění ptáků, proto v závazném stanovisku EIA ani nebyl stanoven požadavek na jejich ochranu při kácení. I pokud by došlo ke kácení dřeviny, která je hnízdištěm ptáků,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

soud poukazuje na obecnou povinnost dle § 5 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny „postupovat tak, aby nedocházelo ke zbytečnému úhynu rostlin a zraňování nebo úhynu živočichů nebo ničení jejich biotopů, včetně narušení migračních tras živočichů, kterému lze zabránit technicky i ekonomicky dostupnými prostředky. Orgán ochrany přírody uloží zajištění či použití takovýchto prostředků, neučiní-li tak povinná osoba sama.“

147. Neprovedení změny podmínky provádění prací pouze na dobu vegetačního klidu odůvodňuje žalované rozhodnutí. Uvádí, že právní předpisy samotné stanovují požadavek především na dobu vegetačního klidu. Přísnější omezení, tj. výlučně na období vegetačního klidu, by tedy bylo v rozporu s těmito požadavky obecně závazných předpisů. Obecným pravidlem je tedy provádět kácení v době vegetačního klidu.
148. Žalobcem namítaná podmínka 2.32 stanovuje povinnost zajistit, že před zahájením výstavby záměru bude na smluvním základě ustanoven ekologický (biologický) dozor pro celý její průběh, který bude dohlížet na dodržování stanovených podmínek k ochraně přírody a bude monitorovat stavební plochy z hlediska výskytu rostlin a živočichů. Volbu biologického dozoru projednat s příslušným orgánem ochrany přírody. Zároveň bude ustanoven zhotovitel ekologických služeb, který bude řešit požadovaná ochranná a preventivní opatření, navrhovaná biologickým dozorem. Biologický dozor v rámci své činnosti zabezpečí, že veškerá realizovaná opatření k ochraně přírody budou detailně evidována, dokumentována a archivována a prostřednictvím průběžných a závěrečných zpráv předávána smluvním partnerům. Jedná se o obecnou podmínku, která je sice systematicky zařazena pod podmínky výroku I., avšak zcela jednoznačně se vztahuje na dodržení veškerých stanovených podmínek k ochraně přírody, rostlin a živočichů.
149. Na věc je však podle názoru soudu příhodnější podmínka 2.35 prvostupňového rozhodnutí, tudíž povinnost zajistit, že před zahájením výstavby záměru budou během posledních 2 vegetačních období provedeny floristické a faunistické průzkumy dotčeného území za účelem identifikace a lokalizace nejceněnějších společenstev a výskytu zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů; na základě výsledků těchto průzkumů požádat před zahájením výstavby příslušný orgán ochrany přírody o udělení výjimky z ochranných podmínek dotčených zvláště chráněných druhů; na základě výsledků těchto průzkumů budou před zahájením výstavby upřesněna vhodná zmírňující a kompenzační opatření.
150. Z uvedeného tedy vyplývá, že jakmile záměr dospěje až do fáze své realizace, stavebník bude mít i tak uloženou povinnost provést aktualizovaný průzkum dotčeného území za účelem vyloučení, zmírnění či kompenzace případné újmy na zvláště chráněných druzích rostlin a živočiších. Prioritou je tedy provedení kácení dřevin v době vegetačního klidu. I pokud by k tomu však mělo dojít ve vegetační době, bude postupovat v každém případě stavebník na základě zjištěných aktualizovaných poměrů v místě tak, aby způsobená újma byla povolena, co nejnížší, případně kompenzována. Z toho tedy vyplývá, že rovněž požadavek žalobce, aby byla podmínka změněna tak, že pokud bude provedeno kácení ve vegetační době, mělo by být s účastí ekologického dozoru, je nadbytečný. Podle názoru soudu totiž již stanovené podmínky dostatečně zajišťují ochranu jak dřevin, rostlin či živočichů i ve vegetačním období.
151. K povinnosti náhradní výsadby a péče o vysazené dřeviny soud předepisuje, že podle § 8 odst. 6 zákona o ochraně přírody a krajiny platí, že „ke kácení dřevin pro účely stavebního záměru povoleného v územním řízení, v územním řízení s posouzením vlivů na životní prostředí, ve společném územním a stavebním řízení nebo společném územním a stavebním řízení s

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

posouzením vlivů na životní prostředí je nezbytné závazné stanovisko orgánu ochrany přírody. Toto závazné stanovisko vydává orgán ochrany přírody příslušný k povolení kácení dřevin. Povolení kácení dřevin, včetně uložení přiměřené náhradní výsadby, je-li v závazném stanovisku orgánu ochrany přírody stanovena, vydává stavební úřad a je součástí výrokové části rozhodnutí v územním řízení, v územním řízení s posouzením vlivů na životní prostředí, ve společném územním a stavebním řízení nebo společném územním a stavebním řízení s posouzením vlivů na životní prostředí. Odstavce 1 až 5 a § 9 se použijí pro kácení dřevin pro účely stavebního záměru povolovaného v řízeních podle věty první obdobně.“

152. Jako 3 podmínka provedení náhradní výsadby výrok II. stanovuje, že současně se žadateli stanovuje povinnost pečovat o vysazené dřeviny po dobu 5 let ode dne provedení výsadby. Následná péče bude spočívat v pravidelné zálivce, odplevelení, provádění pěstebních řezů, opravách kotvení.
153. Z formulace této podmínky náhradní výsadby vyplývá, že jejím účelem je několikaleté udržení kompenzace ekologické újmy způsobené kácením vybraných dřevin. A to udržení jednak v požadovaném rozsahu, neboť, jak vyložil obecní úřad a ve shodě s ním krajský úřad, jenom takto dojde k naplnění kompenzace za ekologickou újmu. A jednak, co se týče časového rozsahu, v péči po dobu 5 let, tak aby v tomto rozsahu a po tuto dobu byly vysazené dřeviny udrženy při životě.
154. Teprve pokud dojde k náhradnímu vysazení dřevin v požadovaném rozsahu a za následné péče, která zajistí udržení při životě tyto dřeviny, teprve tehdy bude kompenzace újmy naplněna ve smyslu stanovených podmínek. Nicméně je pravdou, že pokud při rozsahu výsadby 100 stromů dojde dříve k úhynu některé dřeviny, ta pak nenaplní svou kompenzaci a v takovém rozsahu vlastně ani nebude splněna podmínka náhradní výsadby a současně i péče. Proto, aby žadatel svoji povinnost splnit, nezbude mu, než uhynulou dřevinu doplnit a rovněž u ní zajistit následnou péči po dobu 5 let.
155. Soud se tedy ztotožnil se žalovaným, že ani v tomto nelze přisvědčit žalobcově požadavku na změnu podmínek náhradní výsadby a následné péče.

Námítky proti stanovisku EIA

156. Stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že respektování veškerých podmínek závazného stanoviska EIA je zajištěno tím, že všechny podmínky závazného stanoviska EIA byly v plném rozsahu převzaty do podmínek tohoto územního rozhodnutí (stejně jako podmínky ze všech ostatních závazných stanovisek dotčených orgánů). Stavební úřad v první řadě ověřil, že v žadatelem předložené dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí byly respektovány ty podmínky závazného stanoviska EIA, které se vztahují již na fázi samotné přípravy této dokumentace. To se týká zejména podmínek č. 1-3 závazného stanoviska EIA, u nichž stavební úřad zjistil, že nejsou ve vztahu k umísťované stavbě relevantní, neboť se týkají jiných staveb tvořících NJZ EDU, o jejichž umístění je vedeno společné územní řízení pod sp. zn. MPO 76834/2023.
157. U těch podmínek závazného stanoviska EIA, které se vztahují na další fáze projektové přípravy, aniž by bylo jednoznačně specifikováno, o jakou fázi se má jednat, stavební úřad dospěl k závěru, že:
 - splnění některých z nich bude možné kvalifikovaně ověřit až v pozdějších fázích projektové přípravy, a to zejména po výběru konkrétního dodavatele a upřesnění

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

technologie a konečné podoby záměru NJZ EDU (což se týká především podmínky č. 11).

- Podmínka č. 31 je v rámci nadepsaného územního řízení dodržena, když okolní obce i veřejnost byly o zahájení tohoto řízení řádně informovány a bylo jim umožněno plně uplatnit svá práva v souladu s požadavky vyplývajícími z právních předpisů.
- Ostatní podmínky závazného stanoviska EIA, které se vztahují na další fáze projektové přípravy, aniž by bylo jednoznačně specifikováno, o jakou fázi se má jednat (tj. podmínky č. 10 a 12 až 22), nejsou ve vztahu k umísťované stavbě relevantní, neboť se týkají jiných staveb tvořících záměr NJZ EDU, o jejichž umístění je vedeno společné územní řízení pod sp. zn. MPO 76834/2023.

158. Dále uvedl, že výše uvedené závěry korespondují s obsahem dokumentace pro územní rozhodnutí předložené žadatelem (viz část „Způsob zohlednění podmínek závazného stanoviska posouzení vlivu záměru na životní prostředí“ v části B. Souhrnné technické zprávy). Z této Souhrnné technické zprávy dále vyplývá, že jsou průběžně plněny i některé další podmínky závazného stanoviska EIA, byť jsou stanoveny pro jiné fáze přípravy záměru NJZ EDU než fázi územního řízení. Konkrétně se jedná zejména o podmínku č. 23 (týkající se podmínek výběrového řízení na dodavatele stavby). Plnění požadavků vyplývajících ze závazného stanoviska EIA je dle soudu v souladu s vyhláškou č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění pozdějších předpisů, popsáno v k tomu určené kapitole (B.6.d)) části B. Souhrnná technická zpráva, jež je vždy součástí dokumentace k žádosti o vydání územního rozhodnutí o umístění této stavby. Stavební úřad se současně zabýval naplněním všech podmínek závazného stanoviska EIA relevantních z pohledu předmětu tohoto územního řízení, podrobně se k nim vyjádřil a dospěl k závěru, že plnění veškerých podmínek závazného stanoviska EIA je dostatečně zajištěno (v podrobnostech viz část odůvodnění tohoto rozhodnutí nazvaná *„Důvody pro vydání rozhodnutí a odůvodnění podmínek rozhodnutí“*). Ministerstvo životního prostředí také vydalo dle § 9a odst. 6 zákona o EIA souhlasné závazné stanovisko č. j. MZP/2021/710/2941 ze dne 1. 9. 2021 k ověření změn záměru, které by mohly mít významný negativní vliv na životní prostředí. Dne 16. 9. 2021 pak vydalo usnesení č. j. MZP/2021/710/4700, kterým byla ve vydaném souhlasném závazném stanovisku opravena zřejmá nesprávnost – chyba v psaní (viz výše).

159. Žalobce rozkladovými námitkami napadl obsah závazného stanoviska EIA a závazného stanoviska Ministerstva životního prostředí, odboru posuzování vlivů na životní prostředí a integrované prevence, k ověření změn záměru č.j. MZP/2021/710/2941 ze dne 1. 9. 2021, ve znění usnesení č.j. MZP/2021/710/4700 ze dne 16. 9. 2021. Ministr životního prostředí přezkoumal v souladu s § 149 odst. 7 správního řádu předložená napadená závazná stanoviska a na základě tohoto přezkoumání napadená závazná stanoviska Ministerstva životního prostředí potvrdil (viz potvrzení závazných stanovisek č.j. MZP/2024/290/1522 ze dne 9. 10. 2024, jehož zřejmé nesprávnosti byly následně opraveny v opravném závazném stanovisku č.j. MZP/2024/290/1579 ze dne 22. 10. 2024).

160. Žalované rozhodnutí k tomu na straně 33 a násl. shrnuje, že žalobce neuvedl jakékoliv skutečnosti, které by měly nasvědčovat nezákonnosti či nesprávnosti napadených závazných stanovisek. Podle žalovaného se žalobce domáhá vhodnějšího znění podmínek, aniž by byly specifikovány konkrétní zákonné vady současného znění podmínek závazného stanoviska EIA. Žalobce podle žalovaného na jedné straně tvrdí, že ministr průmyslu a obchodu by měl ze závazného stanoviska EIA vyškrtnout 6 podmínek napadených žalobcem, ale na druhé

straně tento spolek 5 z těchto 6 podmínek sám označuje za relevantní pro posuzovanou stavbu. I kdyby poté některé podmínky závazného stanoviska EIA byly v napadeném rozhodnutí uvedeny navíc, není zřejmé, jak by tato skutečnost měla zasahovat do práv a zájmů žalobce či způsobovat nezákonnost prvostupňového rozhodnutí. Zdůraznil, že ministerstvo v souladu s § 149 odst. 1 správního řádu podmínky stanovené v závazných stanoviscích (včetně závazného stanoviska EIA) zahrnuje v plném rozsahu do podmínek prvostupňového rozhodnutí. Pokud některé podmínky vyžadované dotčenými orgány se svou povahou nemusely bezprostředně týkat pouze umístění této stavby a požadavků na zpracování projektové dokumentace v další fázi povolovacího procesu, ale vztahovaly se i k pozdějším fázím povolovacího procesu, projektové přípravy i samotné realizace a následného provozu celého záměru NJZ EDU, v rámci nichž budou adekvátně zohledněny vždy v tom rozsahu, ve kterém budou pro stavbu umístěvanou tímto rozhodnutím relevantní, nelze ani této úvaze nic vytknout. Převzetím podmínek ze závazného stanoviska EIA v plném rozsahu do prvostupňového rozhodnutí je zajištěno jejich plnění i v dalších fázích povolovacího procesu, pokud se ukážou být pro dané řízení a stavbu či její část relevantní (bez ohledu na to, zda a do jaké míry byly relevantní již pro Napadené rozhodnutí).

161. K požadavku žalobce na úpravu podmínky č. 30 závazného stanoviska EIA, aby zásady organizace výstavby byly vypracovány pro dokumentaci ke stavebnímu povolení, nikoliv pro stavbu, ministr životního prostředí ve svém potvrzení závazných stanovisek č.j. MZP/2024/290/1522 ze dne 9. 10. 2024, ve znění opravného závazného stanoviska č.j. MZP/2024/290/1579 ze dne 22. 10. 2024, konkrétně uvedl, že tato podmínka byla formulována zpracovatelem posudku, a to dostatečně určitým a vymahatelným způsobem. Dle ministra životního prostředí srozumitelně zajišťuje, aby pro záměr byly zpracovány zásady organizace výstavby obsahující vybrané požadavky týkající se minimalizace vlivů na hlukovou zátěž a vlivů na povrchové a podzemní vody. Dle vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 131/2024 Sb., o dokumentaci staveb, jsou zásady organizace výstavby povinnou součástí dokumentace pro povolení stavby, proto by změna podmínky byla dle ministra životního prostředí nadbytečná.
162. Soud ze správního spisu zjistil, že závazné stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí ze dne 30. 8. 2019, č. j. MZP/2019/710/7762 bylo vydáno na záměr „*Nový jaderný zdroj v lokalitě Dukovany*“, přičemž rozsah tohoto záměru je „*výstavba a provoz jaderného zdroje v lokalitě Dukovany zahrnující 1 až 2 elektrárenské bloky o celkovém maximálním čistém elektrickém výkonu do 2400 MWe včetně všech souvisejících stavebních objektů a provozních souborů (technologických zařízení) sloužících pro výrobu a vyvedení elektrické energie a pro zajištění bezpečného provozu jaderného zařízení. Součástí záměru jsou také plochy a zařízení pro výstavbu, tj. hlavní staveniště a zařízení staveniště zahrnující všechny prvky nezbytné pro dodavatele záměru v průběhu stavebních, resp. konstrukčních prací (mimo veřejnou infrastrukturu).*“ Jedná se tedy o komplexní posouzení vlivů na životní prostředí. Z toho tedy vyplývá, proč je tam tolik podmínek a ne všechny přímo souvisejí se záměrem v projednávané věci, tj. s dopravním napojením NJZ EDU.
163. Naopak závazné stanovisko ze dne 1. 9. 2021, č. j. MZP/2021/710/2941 k ověření změn záměru se již týká právě dotčených 16 SO tj. záměru „*Napojení NJZ EDU na dopravní infrastrukturu*“. Stanovisko se detailněji zabývá jednotlivými stavebními objekty. Uzavírá, že v rámci projektové dokumentace dochází k upřesnění technického řešení a parametrů. Veškeré identifikované změny v návrhu záměru nemají samostatně a ani v souhrnu potenciál

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

významně ovlivnit původní hodnocení a ani jeho dílčí část. Nelze je považovat za změny, které by mohly znamenat zvýšení kapacit nebo rozsahu záměru, změny technologie, řízení provozu nebo způsobů užívání, nelze je považovat za změny, které by mohly mít významný negativní vliv na životní prostředí. Ať už jednotlivé změny nebo jejich kumulace významně negativně neovlivňují jednotlivé složky životního prostředí a veřejné zdraví, životní prostředí a veřejné zdraví jako celek. Závazné stanovisko tedy nestanovilo žádné závazné podmínky speciálně pro dopravní napojení.

164. Ministr životního prostředí dne 9. 10. 2024, pod č. j. MZP/2024/290/1522 potvrdil obě závazná stanoviska, tj. ze dne 30. 8. 2019 k záměru „*Nový jaderný zdroj v lokalitě Dukovany*“, tak z 1. 9. 2021 k ověření změn záměru, které by mohly mít vliv na životní prostředí. Obě tato stanoviska potvrdil jako věcně správná a navíc vypořádal žalobcovy námitky k podmínkám č.15, 17, 21, 25, 30, 35 a 44. Ani jedno neshledal důvodným.
165. Z uvedeného vyplývá, že dopravní napojení tedy nevyžaduje stanovení žádných vlastních podmínek z hlediska posuzování vlivů na životní prostředí. Jelikož jde ale o rozhodnutí v navazujícím řízení k hlavnímu záměru NJZ EDU, který posouzení vlivů na životní prostředí podléhal, převzalo prvostupňové rozhodnutí všechny podmínky k záměru jako takovému, které při realizaci hlavního záměru byly stanoveny stanoviskem z 30. 8. 2019.
166. Konkrétně v bodě 2 jde o 47 podmínek prvostupňového rozhodnutí. Z nich, obecně vzato, vyplývají podmínky stanovené k ochraně životního prostředí při realizaci hlavního záměru. Dělí se do dvou částí – fáze přípravy záměru (povolovací fáze) a realizace (výstavby) záměru.
167. Podle § 92 odst. 1 stavebního zákona územním rozhodnutím stavební úřad schvaluje navržený záměr, vymezí pozemky pro jeho realizaci, případně stanoví podmínky pro dělení nebo scelování pozemků, a stanoví podmínky pro využití a ochranu území, podmínky pro další přípravu a realizaci záměru, zejména pro projektovou přípravu stavby; vyžaduje-li to posouzení veřejných zájmů při provádění stavby, při kontrolních prohlídkách stavby nebo při vydávání kolaudačního souhlasu, může uložit zpracování dokumentace pro provádění stavby; tato dokumentace musí být zpracována vždy u stavebních záměrů podle § 103 odst. 1 písm. f) bodů 4 až 8. V rozhodnutí stavební úřad stanoví dobu platnosti rozhodnutí, má-li být delší, než stanoví tento zákon, a v odůvodnění vždy vyhodnotí připomínky veřejnosti. U staveb dočasných nebo v rozhodnutí o změně využití území pro dočasné činnosti stanoví lhůtu pro odstranění stavby nebo ukončení činnosti a následný způsob úpravy území. V případech podle § 78 odst. 6 stanoví v potřebném rozsahu podmínky pro provedení záměru.
168. Podle § 79 odst. 1 stavebního zákona rozhodnutí o umístění stavby vymezuje stavební pozemek, umísťuje navrhovanou stavbu, stanoví její druh a účel, podmínky pro její umístění, pro zpracování projektové dokumentace pro vydání stavebního povolení, pro ohlášení stavby a pro napojení na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu. Při umísťování souboru staveb v areálech jaderných zařízení se v rozhodnutí vymezí areál jako stavební pozemek a v jeho rámci se stanoví skladba, druh a účel staveb a rámcové podmínky pro jejich umístění v maximálních nebo minimálních prostorových parametrech (zejména vnější půdorysné a výškové ohraničení, odstupové vzdálenosti staveb od hranic pozemků a sousedních staveb) a napojení na dopravní a technickou infrastrukturu; v rámci stanovených podmínek se stavby umístí při povolení staveb.
169. Podmínky stanovené v územním rozhodnutí se tedy zásadně mají vztahovat i k další přípravě a realizaci záměru, zejména pro projektovou přípravu stavby a pro stavební povolení. Je to logické, jednotlivé fáze územního a stavebního řízení na sebe navazují a je

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

tedy nanejvýše vhodné, aby podmínky pro umístění stavby odpovídaly parametrům budoucího stavebního povolení umístěného záměru. Nelze se tedy ztotožnit se žalobcem, že by uložené podmínky měly odpovídat jen této fázi povolovacího procesu. Soud zdůrazňuje, že všech 47 podmínek, které byly přejaty ze závazného stanoviska EIA jsou podmínky k ochraně životního prostředí a k eliminaci zásahů do něj. Jelikož jde o rozhodnutí v navazujícím řízení na hlavní záměr, je podle názoru soudu zcela logické, že podmínky, které jsou stanoveny k ochraně životního prostředí při realizaci „hlavního“ záměru NJZ EDU, jsou vztaženy jednotně pro realizaci tohoto navazujícího záměru.

170. Je pravdou, že podmínky 1-3, 10, 12-22, 23, 31 závazného stanoviska žalovaný neshledal jako relevantní pro záměr, nicméně přejal je ze závazného stanoviska, jak mu ostatně ukládá § 149 odst. 1 správního řádu. Podstatné je však smysl těchto podmínek, kterým je obecně zajištěna ochrana životního prostředí. To žalobce na jeho právech nijak nekrátí.
171. Soud je poté toho názoru, že podmínku 30 není třeba specifikovat i pro územní řízení. Z požadavků na projektovou dokumentaci vyplývá, že zásady organizace výstavby se vyhotovují jako součást projektové dokumentace právě již i v územním řízení i na fázi realizace – stavební povolení (Příloha 12 vyhlášky č. 499/2006 Sb.). Tyto zásady se pak v jednotlivých fázích liší svým rozsahem. Zásady organizace výstavby v územním řízení, které jsou obsahem správního spisu – souhrnné technické zprávy, pak odpovídají obsahu pro územní rozhodnutí (srov. příloha 1 vyhlášky č. 499/2006 Sb., tyto zásady jsou součástí podkladů projektové dokumentace v části B Souhrnná technická zpráva, str. 78). Stanovené podmínky č. 30 písm. a) – g) v prvostupňovém rozhodnutí se pak týkají zásad stanovených pro průběh výstavby resp. stavebních prací, tj. pro realizaci stavby, to odpovídá náležitostem podrobnější projektové dokumentace ke stavebnímu povolení, bod B.8 Přílohy 12, vyhlášky č. 499/2006 Sb.

Zkrácení lhůty k vyjádření k novým podkladům ve spise

172. Ze správního spisu vyplývá, že ode dne 1. 11. 2024 do 18. 11. 2024 byla na úřední desce žalovaného vyvěšena „Veřejná vyhláška, Výzva k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádření se k nim“. Z obsahu této vyhlášky vyplývá oznámení, že byly shromážděny všechny podklady pro rozhodnutí ve věci s tím, že účastníci řízení mají právo se k nim vyjádřit dle § 36 odst. 3 správního řádu. Za tímto účelem proto ministr stanovil lhůtu 30 dní ode dne oznámení tohoto usnesení k seznámení se s podklady pro rozhodnutí ve věci a vyjádření se k nim podle § 36 odst. 3 správního řádu.
173. Dle rozdělovníku ministr výzvu doručil:
- a) do datových schránek či prostřednictvím provozovatele poštovních služeb u osob, které podaly rozklad – mj. žalobce, kterému dle potvrzení bylo doručeno dne 4. 11. 2024.
 - b) jednotlivě do datové schránky podle § 85 odst. 1 písm. a) stavebního zákona a § 2 odst. 5 liniového zákona (stavebník)
 - c) jednotlivě do datové schránky podle § 85 odst. 1 písm. b) stavebního zákona a § 2 odst. 5 liniového zákona (3 obce)
 - d) účastníci územního řízení, jímž se podle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona a § 2 odst. 5 liniového zákona, doručuje veřejnou vyhláškou

- e) účastníci řízení, jímž se podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona identifikovaní podle § 87 odst. 3 stavebního zákona označením pozemků a staveb evidovaných v katastru nemovitostí, jímž se dle § 2 odst. 5 liniového zákona, doručuje veřejnou vyhláškou
- f) účastníci územního řízení podle § 9c odst. 3 zákona o EIA, jímž se doručuje podle § 2 odst. 5 liniového zákona veřejnou vyhláškou
- g) do datových schránek dotčených orgánů

174. Podle § 144 odst. 6 správního řádu obecně platí, že v řízení s velkým počtem účastníků řízení lze doručovat písemnosti, včetně písemností uvedených v § 19 odst. 5, veřejnou vyhláškou. To se netýká účastníků řízení uvedených v § 27 odst. 1, kteří jsou správnímu orgánu známi; těmto účastníkům řízení se doručuje jednotlivě. Obecně tedy v řízení s velkým počtem účastníků je, pokud nejde o účastníky podle § 27 odst. 1 správního řádu, na uvážení správního orgánu, zda bude doručovat individuálně nebo veřejnou vyhláškou.

175. Podle § 2 odst. 5 resp. v rozhodném znění podle § 2 odst. 6 (tj. s účinností od 1. 7. 2024) platí speciální pravidlo pro řízení s velkým počtem účastníků, podle něhož „*v řízení podle tohoto zákona nebo stavebního zákona, které je řízením s velkým počtem účastníků, se oznámení o zahájení řízení doručuje veřejnou vyhláškou. Jednotlivě se oznámení o zahájení řízení doručuje pouze účastníkům řízení podle § 85 odst. 2 písm. a), § 94k písm. c) a d) a § 109 písm. b) až d) stavebního zákona (resp. s účinností od 1. 7. 2024 podle § 182 písm. c) stavebního zákona) (dále jen "dotčení vlastníci"), žadateli, obci, na jejímž území má být záměr uskutečněn, je-li účastníkem řízení, a dotčeným orgánům. Dotčeným vlastníkům neznámého pobytu nebo sídla a dotčeným vlastníkům, jímž se nepodařilo oznámení o zahájení řízení doručit postupem podle § 24 správního řádu, jakož i dotčeným vlastníkům, kteří nejsou známi, se doručuje veřejnou vyhláškou, ve které se dotčení vlastníci identifikují označením dotčených pozemků a staveb evidovaných v katastru nemovitostí, ustanovení § 32 odst. 2 a 3 správního řádu se ve vztahu k těmto dotčeným vlastníkům neuplatní. Ostatní písemnosti se doručují jednotlivě pouze žadateli, obci, na jejímž území má být záměr uskutečněn, je-li účastníkem řízení, a dotčeným orgánům; ostatním účastníkům řízení se doručují veřejnou vyhláškou, o čemž se tito účastníci poučí v oznámení o zahájení řízení, je-li jim doručováno jednotlivě. Pokud se doručuje jednotlivě do ciziny, platí, že dnem doručení je třicátý den ode dne, kdy byla písemnost odeslána prostřednictvím provozovatele poštovních služeb.*“

176. Pravidlem v řízení podle liniového zákona je tedy v řízení s velkým počtem účastníků to, že písemnosti jsou doručovány, až na vyjmenované výjimky, veřejnou vyhláškou. To neplatí absolutně, neboť obecně ve správním řízení platí podle § 19 odst. 1 správního řádu, že do vlastních rukou adresáta se doručují písemnosti podle § 59, § 72 odst. 1, písemnosti, o nichž tak stanoví zvláštní zákon, a jiné písemnosti, nařídí-li to oprávněná úřední osoba. Čili žalované rozhodnutí správně dle § 72 odst. 1 ve spojení s § 152 a § 93 odst. 1 správního řádu žalovaný doručil žalobkyni, stejně jako dalším účastníkům, individuálně do datových schránek.

177. Žalobce napadá doručování výzvy, která byla žalobci doručena do jeho datové schránky individuálně jako osobě, která podala rozklad proti prvostupňovému rozhodnutí.

178. Je pravdou, že takové privilegované doručování písemností účastníkům, kteří podali rozklad, nepřiznává obecně ani správní řád obecně ani liniový zákon. Nejvyšší správní soud nicméně v rozsudku ze dne 15. 1. 2024, č. j. 5 As 206/2021 – 59 ve shodě s rozsudkem ze dne 7. 12.

2023, č. j. 6 As 285/2021–55, vyložil, že (v řízení s velkým počtem účastníků) postavení vedlejšího účastníka, který je odvolatelem, je však specifické. Takový vedlejší účastník totiž, byť mu v prvostupňovém řízení bylo doručováno veřejnou vyhláškou, „vystoupil z davu“ vedlejších účastníků. Pro účely odvolacího řízení se stal v přeneseném smyslu žadatelem, neboť odvolací orgán rozhoduje o jeho podání – odvolání, které lze v přeneseně chápat jako žádost o přezkum prvostupňového rozhodnutí. Žadateli se přitom i v řízení s velkým počtem účastníků doručuje rozhodnutí vždy jednotlivě.

179. Nejvyšší správní soud v citovaných rozsudcích taktéž uvedl, že odlišné doručování v odvolacím řízení vedlejšímu účastníku řízení, který projednávané odvolání podal, oproti ostatním vedlejším účastníkům (kterým lze i nadále doručovat veřejnou vyhláškou), odůvodňuje právě procesní aktivita odvolatele, která zároveň indikuje jeho zvýšený zájem na výsledku řízení. Má-li odvolací orgán povinnost jím uplatněné námitky řádně vypořádat, tím spíše musí následné odvolací rozhodnutí obsahující toto vypořádání individuálně doručit tomuto účastníkovi.
180. Uvedené závěry, byť byly vyřčeny v režimu „prostého“ stavebního zákona, jsou podle názoru městského soudu principiálně přenositelné i na nynější věc. Vyplývá z nich totiž, že odvolatel (podatel rozkladu) je vlastně iniciátorem odvolacího (rozkladového řízení) tj. „žadatelem“. To nepochybně platí pro všechna správní řízení napříč jednotlivými odvětvími. Podle § 2 odst. 5 (resp. odst. 6) rovněž platí, že „ostatní písemnosti“ oproti oznámení o zahájení řízení, tj. i výzva k seznámení se s podklady správního řízení, se individuálně doručují také právě „žadateli“.
181. Pakliže žalobce ve správním řízení podle liniového zákona podal rozklad proti prvostupňovému rozhodnutí, v němž uplatnil námitky, včetně požadavku na přezkum závazných stanovisek a změnu podmínek územního rozhodnutí, měl i legitimní zájem na seznámení se s novými podklady řízení. To tedy podle názoru městského soudu zakládá dostatečně určité privilegované postavení žalobce coby podatele rozkladu, tj. žadatele, aby mu v řízení bylo doručováno individuálně, tj. datovou schránkou.
182. Podle názoru městského soudu ministr žalobci správně doručil výzvu datovou schránkou dne 4. 11. 2024. Žalobce i tak měl od okamžiku doručení stanovenou lhůtu 30 dní k seznámení se s podklady a vyjádření se k nim ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, jako ostatní účastníci. Počítala se pouze od jiného okamžiku doručení, než u těch účastníků, kterým bylo doručeno veřejnou vyhláškou. Svých práv vyjádřit se k věci žalobce využil dne 4. 12. 2024, jeho námitky pak žalovaný vypořádal v žalobou napadeném rozhodnutí. Ministr tedy při doručování této výzvy postupoval v souladu s § 2 odst. 5 (resp. 6) liniového zákona a i výzvu k seznámení se s podklady rozhodnutí žalobci správně doručil individuálně.

VII. Závěr a náklady řízení

183. Městský soud v Praze se neztotožnil se žádnou žalobní námitkou. Žaloba je nedůvodná a soud ji proto podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
184. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. S ohledem na to, že žalobce v řízení úspěšný nebyl, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jakožto úspěšnému účastníkovi řízení

náležela náhrada nákladů řízení, soud tuto náhradu nepřiznal, neboť mu nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

185. S ohledem na § 60 odst. 5 s. ř. s. soud osobám zúčastněným na řízení právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jim žádnou povinnost neuložil a neshledal ani žádný důvod zvláštního zřetele hodný, pro který by bylo na místě tyto náklady přiznat.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 18. prosince 2025

JUDr. Jaromír Klepš v.r.
předseda senátu